

GLASILO ALPINE, TOVARNE OBUTVE, D.D., ŽIRI

DELO življenje

Letnik 41, številka 1, marec 2003

ZAJEC ALFONZ
LOŠKA C. 56

4226 ŽIRI

iz vsebine:

**Alpina v letu
2002 uspešna**

**Blagovno znamko
moramo dvigniti
na drug nivo**

**Alpina z
Eleno Burukino iz
Rusije na stopničkah
svetovnega prvenstva
v Val di Fiem**

**Modne smernice za
pomlad-poletje**

NAŠ »PANCER«

**Predsednik uprave in generalni
direktor mag. Martin Kopač**
Foto: Brigita Zemljarič

Ko pomislim na naš smučarski čevlji, se mi včasih zazdi, da bi ga prav lahko primerjal s »težkim« otrokom v družini: z njim so težave, vendar je vsem tako drag, da ima v družini poseben status.

Ko sem pred dobrimi štirimi leti prevzel mesto direktorja, smo bili s pancermom dokaj na dnu: količine so padle na težko sprejemljivo nizko raven, od zadnje nove šale je minilo kar nekaj let. Takrat je vse kazalo, da bi bilo potrebno ukiniti ta program. Toda, ali bi to res bila najboljša pot?

Mnenja so bila deljena. Pridružil sem se tistim, ki so menili, da je, preden se poslovimo od programa, ki je dolga leta nosil in razširjal ugled Alpine in Žirov po svetu, potrebno narediti vse, da ga poskusimo še enkrat revitalizirati. Menil sem, da je škoda, da bi znanje ekipe mlajših strokovnjakov, ki se je v preteklih nekaj letih usposobila, da je končno sposobna razviti nov smučarski čevlji, ostalo neizkoriščeno.

Pa smo se lotili. Dizajn smo zaupali zunanji ekipi mladih strokovnjakov, ki so se že izkazali pri razvoju smučarskega tekaškega čevlja in posodobitvi tedanje kolekcije pancerja. Tako je nastal Challenger oziroma njegova ženska različica Lynnea. Težko smo pričakovali, kako bo nov izdelek sprejet na trgu. Toda imeli smo smolo: ker smo z odločitvami odlašali in ker je bil to »enoletni« projekt (nove šale pancerja so se dotlej vedno razvijale kot dvoletni projekti), se je razvoj zavlekel. Zmanjkalo je časa za uspešni komercialni del, pa tudi idej o novi vezi, ki bi skupaj s čevljem postala tisto nekaj več, nismo uspeli

realizirati. Izdelek je bil ocenjen kot uspel, naročila prvo leto pa so bila pičla. Vedeli smo, da to ni realni odraz stanja. Odločili smo se, da moramo počakati še eno sezono. Letošnji ISPO naj bi pokazal dejansko sliko, če je projekt res uspel v taki meri, da bi kazalo z njim nadaljevati.

Ravno zaradi teže odločitve v zvezi s pancermom, sem se letos kar nerad podal na dva, za nas najbolj odločilna sejma v Las Vegasu in Münchenu. Danes že lahko povzamem glavne vtise.

Z enim stavkom bi lahko rekel: o Challengerju samo dobro. V ZDA je stanje z obsegom naročil težko ocenjevati. Zima je bila v osrednjem delu dežele in na zahodu izredno topla, na vzhodu pa izjemno snežena in mrzla. Pričakujemo, da bodo naročila nekako na ravni lanskega leta. Toda o kolekciji sem slišal veliko pohval. Prvič, da ni bilo tistega: »No ja, saj je bil narejen korak naprej, ampak.....« Pri teh pripombah se mi zdi najpomembnejše, kaj rečejo naši potniki in kupci. Na sejmu vedno najdemo čas, da se pogovorimo z njimi in jih povprašamo, kaj menijo o tem in onem. To so običajno zelo komunikativni ljudje. Nikogar ne poznam, ki ne bi z veseljem odgovoril na vprašanje, kako ocenjuje naše izdelke. Njihova opažanja visoko cenim, oziroma bolj kot, če mi to pove naš distributer, ki ima lahko za bregom tudi druge interese.

Splošna ocena o Challengerju je, da je dizajnersko dovolj lep in svež, da ga lahko brez sramu postavimo ob bok konkurenci. Zelo pohvalijo tudi enkratni vstop v čevlji. Na vprašanje, zakaj ga ne prodamo več oziroma po višji ceni, pa dobimo odgovor, da smo sedaj sicer enakovredni konkurenci, ni pa ta izdelek nič posebnega. Tako neka trgovska veriga nima interesa, da bi drugo blagovno znamko zamenjala z našim Challengerjem. Toda ujeli smo že močno zamujeni stik s konkurenco. Ali je to dovolj?

Samo to zanesljivo ne bi bilo dovolj. Se je pa vzporedno s tem dogajalo tudi mnogo drugih stvari. Razvojnna služba je v preteklega pol leta zelo intenzivno razvijala otroški smučarski model. Pred nekaj dnevi so o rezultatih poročali širšemu vodstvu in enotna ocena je, da bi to, ob Challengerju, morda lahko bilo tisto »nekaj«. Posebno še zato, ker je otroški čevlji že dolgo Alpinin adut in ker daje tudi možnost vgradnje nove vezi. Če dodamo še to, da stroški razvoja Challengerja niso dosegli predvidene višine in da je bil rezultat športnega programa (sicer najbolj po zaslugi smučarskega tekaškega čevlja) po dolgih letih spet pozitiven, menim, da so podani razlogi za resno razmišljanje o nadaljevanju programa smučarskega alpskega čevlja.

Prav ko to pišem, potekajo intenzivna dela za patentno preverjanje izvedbe novega otroškega čevlja, pridobivajo se ponudbe za stroje, s katerimi bi morali ob resnem nadaljevanju proizvodnje smučarskih čevljev obnoviti strojni park, izdelujejo se kalkulacije, pripravlja se terminski plan do naslednjega ISPO-a, razpravlja se o morebitni kadrovski in prostorski ureditvi, če bi prišlo do pozitivne odločitve o nadaljevanju tega programa. Če bo kritična masa puščic iz vsega zgoraj navedenega kazala v isto smer, se bo lahko odločiti.

Ko boš ti, dragi bralec, bral ta članek, bo odločitev »za« pancera ali dokončno »proti« že znana.

Mag. Martin Kopač

KAZALO	str.
Alpina v letu 2002 uspešna	4
Vstopili smo v »živahno« leto	5
Blagovno znamko Alpine moramo dvigniti na drug nivo	5
Na modnem programu razmišljajo o novih pristopih in rešitvah	7
Alpina na sejmu v Rivi del Gardi razstavlja svojo modno obutev že deset let	8
Naša modna obutev tudi v Veliki Britaniji	9
V sekalnici se skušajo organizirati tako, da delo opravijo na čim bolj učinkovit način	9
Čevelj leta 2002	11
Alpina z Eleno Barukino iz Rusije na stopničkah svetovnega prvenstva v Val di Fiemu v Italiji	10
»Take prijaznosti in strokovne pomoči pri nakupu še nisem doživel.«	10
Modne smernice za pomlad-poletje 2003	11
Urša Podobnik – Rada delam v šivalnici	13
Doroteja Bogataj – Opravljam razna dela. Kjer je potrebno, povsod poprimem	15
Drago Krolnik – Uspešno smo zaključili projekt izdelave orodij za nove smučarske čevlje	16
Pogovarjamo se z Nežo Kopač, organizatorko domače prodaje	18
Kadrovske novice	19
Našim upokojujencem v slovo	20
Tudi to je Alpina	21
Zanimivosti kraja	23

Kolofon: Delo življenje je glasilo Alpine, d.d., Žiri. Ureja ga uredniški odbor: Slavko Kristan, Jana Peternelj, Ivo Pivk, Rada Žakelj, Jožica Kacin, glavna in odgovorna urednica.

Fotografije: Jožica Kacin.
Naklada: 2000 izvodov.
Priprava na tisk:
Repro-Print d.o.o.
Tisk: Tisk Žnidarič.

*Prelomila je kruh na dva kosa in ju dala otrokoma, ki sta požrešno jedla.
»Nič ni pustila zase,« je zagodrnjal narednik.
»Ker ni lačna,« je rekel vojak.
»Ker je mati,« je rekel narednik.
(Viktor Hugo)*

Marec, mesec, ko ženske in matere kar dvakrat praznujejo. Mednarodni praznik žensk osmi marec je mimo. Praznovanja niso več taka kot so bila, toda svobodni sindikat kljub temu ni pozabil na svoje članice. Pred nami pa je še en praznik. To je 25. marec, ko praznujejo matere.

Alpina je podjetje, kjer je med vsemi zaposlenimi nekaj več kot sedemdeset odstotkov žensk.

Zadnji dan februarja je bilo zaposlenih 1.072 delavcev. Od tega je kar 770 žensk. V Gorenji vasi je od šestindevetdeset zaposlenih kar štiriindevetdeset žensk. Na Colu je od sto petintrideset delavcev, sto enaintrideset žensk, v slovenskih prodajalnah pa od sto petnajst zaposlenih devetindevetdeset žensk. Šivalnica v Žireh je povsem ženski oddelek. Tudi v montaži brizgane obutve, in v nekaterih službah skupnega pomena, prevladuje nežnejši spol. Če ženske ponekod nosijo glavno breme, pa tudi pri nas, tako kot v večini podjetij in ustanov, njihov odstotek, na vodilnih položajih, s pomembnostjo mesta, pada. Tako je v poslovodnem svetu, ki je sestavljen iz devetih članov, le ena gospodična, med delavci, ki imajo sklenjene individualne pogodbe, pa ženske zavzemajo štiriindvajset odstotni delež.

Malo statistike, ki pa ne pove vsega. Predvsem ne pove, kako veliko je breme žensk, ki dan za dnem služijo svoj vsakdanji kruh. Poleg dela v podjetju, ki večinoma ne traja samo osem ur, temveč je mnogokrat potrebno poprijeti tudi popoldne, ob sobotah in še kdaj, so te gospe še matere in žene. Skrbijo za družine. Čeprav polno zaposlene in čeprav statistike pravijo, da se mora ženska tudi v službi bolj dokazovati, če hoče po lestvici in plačilu v korak z moškimi, običajno nosijo tudi v družini levji delež pri gospodinjskih delih in vzgoji otrok. Razmere se sicer nekoliko spreminjajo, mogoče celo nežnejšemu spolu v prid, vendar počasi. Prav zato je prav, da se vsaj spomnimo na to. Ne moremo sicer pričakovati, da bo zaradi tega drugače, da bo breme manjše. Toda včasih samo to, da nekomu priznamo, da vemo, da se trudi in da to tudi cenimo, pomeni veliko.

Zato dekleta, žene, matere: Naša sodelavka je ob nekem pomembnem dogodku v Alpini, na domačem travniku, nabrala tale šopek rož. Z jim je olepšala prireditveni prostor. Marsikdo ga je opazil, nekateri so šli nepričakovano mimo. Tako je vedno in povsod. Nekaterih stvari ne opazimo. Zakaj? Ker nočemo, ali ker preprosto gredo mimo nas. Poglejte ta šopek in vedite; tudi če vas niso opazili, vsako, na videz še tako nepomembno dobro delo in dejanje je pot k skupnemu uspešnemu cilju. Verjemite v to. Tudi če vas niso opazili, ste pomemben člen v verigi in bodite ponosni na to. S pogumom in voljo naprej. Naj bo tudi v vaših srcih sonce, pomlad in šopek cvetočih rož.

*Urednica
Jožica Kacin*

Alpina v letu 2002 uspešna

Leto 2002 je bilo za Alpino uspešno. Dosegli smo ključne poslovne in finančne cilje, ki smo si jih zastavili z letnim načrtom. Doseganje ključnih ciljev spremljamo skozi pomembnejše pokazatelje poslovanja kot so prodaja, delež izvoza v prodaji, čisti dobiček, čisti dobiček na delnico, bilančna vsota, donosnost kapitala, izdatki za investicije, dodana vrednost na zaposlenega, število proizvedenih parov in podobno.

V letu 2002 so se čisti prihodki iz prodaje povzpeli na 11 milijard tolarjev in v celoti dosegli načrtovano raven. V primerjavi z letom 2001 so nominalno porasli za 12 odstotkov, realno pa za 4 odstotke. Z enako stopnjo je v letu 2002, glede na preteklo leto, rasla tudi prodaja na zaposlenega.

Športni program je na račun povečanega izvoza presegel svoje prodajne načrte za 14 odstotkov, prodaja na domačem trgu in prodaja modnega programa pa sta za njim nekoliko zaostali. Modni program predvsem na račun nižje prodaje na domačem trgu, kjer smo, v primerjavi s preteklim letom, tudi sicer zabeležili najnižje stopnje rasti.

Delež izvoza v prodaji se je tako z 66 odstotki v letu 2001 povzpeli na 70 odstotkov. Delež izvoza v prodaji je

porasel, ker je prodaja v izvoz porasla za 19 odstotkov, prodaja na domačem trgu pa le za dober odstotek.

Po nerevidiranih podatkih smo poslovno leto zaključili z dobičkom v višini 283 milijonov tolarjev. Nominalno je lanskoletni dobiček večji od tistega iz leta 2001 za 86 odstotkov, realno pa za 73 odstotkov. Stopnja rasti čistega dobička v obdobju 2002/2001 je presegla poprečno stopnjo rasti zadnjih treh let za 23 odstotkov. Čisti dobiček na delnico se je povzpeli na 1.438 tolarjev.

Bilančna vsota se je povečala za 6 odstotkov, tako da po stanju na dan 31.12.2002 znaša 9,2 milijarde tolarjev. Knjigovodska vrednost delnice na dan 31.12.2002 znaša 27.311 tolarjev. Donosnost lastniškega kapitala (ROE) se je povečala z 2,98 odstotkov na 5,27 odstotkov, povečala se je za skoraj 77 odstotkov. Podobno, za dobrih 76 odstotkov se je z 1,74 odstotkov na 3,07 odstotke povečala tudi stopnja donosa na vložena sredstva (ROA).

Dodana vrednost na zaposlenega za leto 2002 znaša 3,395 milijona tolarjev oziroma 15.009 EUR. Dodana vrednost na zaposlenega, izražena v EUR, je v preteklih štirih letih rasla s poprečno stopnjo 5,92 odstot-

kov letno. Stopnja rasti za obdobje 2002/2001 je podpoprečna, saj znaša le 2,8 odstotkov. Razloga za relativno nizko stopnjo rasti sta dva: relativno nizko povečanje vrednosti zalog proizvodov in nedokončane proizvodnje in relativno visoko število zaposlenih, izračunano na osnovi vkalkuliranih delovnih ur. V letu 2002 so se zaloge povečale za 54 milijonov tolarjev, v letu 2001 pa za 283 milijonov. V letu 2002 je bilo v Alpini v poprečju zaposlenih 1.046 delavcev, medtem ko jih je bilo v letu 2001 le 1.043.

Relativno precej manjše povečanje vrednosti zalog proizvodov in nedokončane proizvodnje res znižuje dodano vrednost, je pa podatek, katerega so lastniki, zaposleni in poslovodstvo posebej veseli. Majhno povečanje vrednosti zalog je namreč rezultat učinkovite politike upravljanja z zalogami, ki znižuje obratni kapital in potrebna finančna sredstva za njegovo financiranje.

Ustvarjeni dobiček v letu 2002 je torej posledica dosežkov na različnih poslovnih področjih. Dobre prodajne rezultate športnega programa in raven zalog, ki predstavlja dobro izhodišče za leto 2003, smo že omenili. Opozoriti pa velja najmanj še na terjatve, investicije in proizvodnjo.

V letu 2002 smo proizvedli 1,631 milijona parov obutve, 6 odstotkov več kot v letu 2001 in 4 odstotke več kot smo načrtovali. Za investicije smo namenili 418 milijonov tolarjev. Skoraj tretjino sredstev smo porabili za obnovo in odprtje dveh novih prodajal. V strukturi terjatev ni opaziti poslabšanj, kar pomeni, da se komercialisti držijo načela, da je proizvod prodan šele takrat, ko je plačan.

Cilje, zastavljene za leto 2002, smo dosegli. Doseženi rezultati niso le priznanje za uspešno preteklo delo. Utrjujejo nas tudi v prepričanju, da bomo lahko dosegli tudi poslovne cilje za leto 2003.

Mateja Debeljak

Vstopili smo v »živahno« leto

Za nami je že slaba četrtnina leta, zato je pogled na v plan zapisane številke in aktivnosti že bolj »izostren«. Ker je bil plan za leto 2003 že predstavljen, želim navesti, kaj nas čaka v »ozadju« realizacije planiranega.

Poudarek na razvojnih aktivnostih na vseh programih

Janko Rejc, tehnični direktor

Na modnem programu se jasno kaže, da logika razvoja kolekcij za dve sezoni ni več primerna, saj smo priča neprestanemu razvoju modelov. Vse to pomeni, da se mora čas od ideje do proizvodnje močno skrajšati. Tudi količine po modelu se zmanjšujejo. Več bo novih grup, več modelov in v tehničnem delu bomo morali na to zahtevno najti primeren odgovor.

Pri modeliranju uvajamo nov program. Z njim bomo lahko izvedli marsikatero opravilo in tako skrajšali čas, ki je sedaj potreben za izvedbo tega dela procesa.

Upam, da bomo uspeli nadaljevati uspešno začeto delo na relaciji komer-

ciala – tehnična priprava pri izboljšanju kakovosti obutve.

Na športnem delu sta (poleg rednega razvoja kolekcij) v ospredju predvsem razvoj in izdelava tako imenovane obutve po meri in razvoj novega smučarskega čevlja.

Prvo, to je »prilagojena obutev« pomeni, da bomo določene modele začeli proizvajati v različnih »širinah«. Širine bodo določene na podlagi izvedenih meritev stopal. Celoten proces bo zahteval izdelavo posebnih kopit, prilagoditev zgornjih delov, veliko mero natančnosti pri izdelavi in uporabo materialov s čim bolj konstantnimi lastnostmi.

Drug pomemben projekt pa je izpeljava razvoja smučarskega čevlja z uporabo dvokomponentnega brizganja. To je zelo celovita naloga. S tem temeljito posegamo v spremembo konstrukcije orodij in v spremembo tehnologije brizganja. Za njegovo izvedbo bo potreben tudi nakup nove strojne opreme. Ta naloga bo, tudi zaradi velikega števila drugih razvojnih aktivnosti na področju termoplastov, zahtevala tudi organizacijske in kadrovske spremembe, predvsem pa bomo morali v izpeljavo nalog še bolj vključevati zunanje sodelavce.

Vse povedano se bo prej ali slej odrazilo tudi v proizvodnji. Poleg že omenjenega zmanjšanja količin po modelih in povečanju števila modelov, bo to pomenilo še več potrebne natančnosti in pazljivosti pri izdelavi. Toda to je naša prihodnost. Velike serije in enostavni izdelki so, žal, rezervirani za proizvajalce v državah s cenejšo delovno silo. Tudi to bo del naše usmeritve. Nadaljevali in večali bomo proizvodnjo na Hrvaškem, v Bosni in Hercegovini in v Romuniji. Tu bomo poskrbeli tudi za kadrovske okrepitve. Zavedati se moramo, da je naš skupni

uspeh v kombinaciji učinkovite domače proizvodnje in proizvodnje v kooperaciji, kar je v preteklosti že dokazana formula.

Učinkovitost dela v podjetju bomo še naprej povečevali z uvajanjem sodobnejše opreme in z natančnejšim analiziranjem delovnih operacij ter z zniževanjem stroškov. V ta namen bomo tudi letos investirali v nove stroje. Zamenjali bomo nekatere stare in izrabljene ali pa kupili nove, oboje pa v cilju, da bomo z njimi zagotovili večjo produktivnost in izboljševali delovne pogoje. Na Colu bomo prešli na enoizmensko delo.

Pomembno vlogo pri vsem tem bo moral odigrati tudi informacijski sistem. Njegovi prvi nalogi v prihodnje bosta vzpostavitev optimalnih povezav med vsemi programskimi orodji, ki jih uporabljamo in zagotovitev sledenja lokacijsko in modelno razdrobljeni proizvodnji.

Želim omeniti še dvoje. Prvo je različna »obremenitev« posameznih oddelkov, ki bo zahtevala premeščanje delavcev med oddelki. Drugo pa so vse bolj izražene t.i. mrtve sezone. Opazen je pojav, da kupci naročajo vedno kasneje, izdelke pa želijo v zelo kratkem času. Če smo v glavnem (ne v popolnosti) uspeli slediti dobavnim rokom, (kar je poleg kakovosti že samoumeven pogoj), pa smo vse bolj soočeni s tem problemom, za katerega, razen prerazporeditve delovnega časa, zaenkrat ne vidim rešitve.

Nekje sem prebral, da je edino dejstvo, ki se ne spreminja s časom, dejstvo, da se vse spreminja. Dodajam samo: »Dobro je, da se spreminja, še boljše pa bo, če se bomo tem in prihodnjim spremembam znali čim hitreje prilagoditi.«

Janko Rejc

Blagovno znamko Alpine moramo dvigniti na drug nivo

Po raziskavah je Alpina na domačem trgu v okviru sorodnih podjetij poznano in tudi dokaj ugledno podjetje. Večja je uglednost v očeh splošne, kot pa v očeh strokovne javnosti. Na tujih trgih je poznanost in uglednost Alpine v odvisnosti od rezultatov na določenih tržiščih. Na splošno je Alpina v tujini dokaj slabo poznano in manj ugledno podjetje.

Zelo pomemben element za razpoznavnost in ugled podjetja je blagovna znamka. Ocenjujem, da to vprašanje v Alpini ni zadovoljivo rešeno.

Problemov z blagovno znamko Alpina je več. Seveda je položaj in ugled blagovne znamke na različnih tržiščih različen. Analize, ki smo jih naredili v prejšnjih letih, so pokazale naslednje:

- Alpina je bolj poznana kot športna blagovna znamka (smučarski čevlji, tekaški čevlji, gojzarji),
- tudi pri športni blagovni znamki njen ugled ni velik,
- kjer nas poznajo tudi kot modno blagovno znamko, je ugled znamke dober.

Eno temeljnih vprašanj naj bi bilo: ali je Alpina blagovna znamka za športno ali modno obutev, ali celo za obe vrsti obutve?

Po mojem prepričanju vprašanje ni prav postavljeno. Če bomo iskali odgovore v tej smeri, se bomo vrteli v istem krogu kot zadnjih trideset let. Osnovni vzrok leži v realnosti, da je Alpina zelo zapleten in raznolik organizem, sestavljen iz treh med seboj zelo različnih področij:

- športa,
- mode,
- maloprodajne mreže.

Lahko sicer naredimo več blagovnih znamk, toda trčili bomo ob kopico težav. Različne blagovne znamke pomenijo različno vizijo, različne vrednote, kar vodi v nadaljnje delitve. Alpino pa želimo ohraniti enotno. Zelo težko je potem stvari zopet povezati. Za uveljavitev nove blagovne znamke rabimo tudi veliko sredstev in časa. Problematika je še bolj zanimiva na domačem trgu in v tujini, kjer imamo svoje prodajalne. Te prodajalne se imenujejo Alpina in kupci v njih pričakujejo izdelke z blagovno znamko Alpina. Tako športno, kot modno obutev, s tem, da je delež modne bistveno večji. Dodatne blagovne znamke so lahko le nadgradnja osnovne blagovne znamke (kot je to npr. Peter Kozina za Peko), ne pa zamenjava za osnovno blagovno znamko.

Vsak poskus prevlade enega dela nad drugim, vsiljevanje načina dela, načina razmišljanja in s tem logike blagovnih znamk nujno vodi v konflikt. To pa povzroči, da se problem blagovne znamke ne uredi oziroma da neke posiljene rešitve, ki ne morejo zaživeti (npr. Simona by Alpina).

Po mojem je blagovno znamko nujno dvigniti na drug nivo; stran od modnega (eleganca, lepota, nežnost, udobno, moderno itd), stran od športnega (hitrost, moč, agresivnost, robustnost, trpežnost, tehnika) ali logike maloprodajne mreže (vse za vse, ugodno, široka ponudba).

Vprašati se moramo, kaj je:

- skupno Alpini kot celoti, (pozitivna skupna vrednota, nevezana na program, na tako ali drugačno obutev) in istočasno,
- kaj nas razlikuje od drugih (drugačni, boljši, uspešnejši).

Za blagovno znamko je najprej potrebno imeti vizijo podjetja, na tej osnovi pa zgraditi tudi vizijo blagovne znamke. **Vizija nam mora povedati, kaj hočemo, kam želimo, kako bomo to dosegli.**

Tu ne moremo graditi na nekem cenenem, za lase privlečenem sloganu kot so kakovost, dober servis kupcu, zadovoljstvo kupca, konkurenčna cena, prava izbira. Kdo pa si tega ne želi, to hočemo vsi. Na ta način ne bomo vzpostavili razlikovanja do drugih – podobnih. Moramo biti originalni, drugačni, nekaj po čemur se nas bodo kupci zapomnili. To pa mora biti kategorija, ki ni vezana na konkretno obutev, kajti dobre čevlje (športne ali modne) zna danes narediti vsak proizvajalec. Večja težava je kupca prepričati, da bo kupil našo obutev, ne pa konkurentove. Vzpostaviti moramo torej svojo prepoznavnost, razlikovanje do konkurence. Torej vsi delamo dobre čevlje, tako Alpina, kakor tudi npr. Salomon ali pa Peko. Mi pa moramo najti način, kako kupcu še posebej povedati, da se v poplavi ponudbe odloči za Alpino, in zakaj se naj tako odloči.

V Alpini imamo vizijo podjetja in smo jo v strategiji Alpine tudi jasno zapisali. Pa tudi uresničujemo jo. Res pa je, da smo to vizijo podjetja premalo poudarjali in jo nismo ustrezno in dovolj intenzivno sporočali; tako navzven, kakor navznoter. Iz vizije podjetja moramo izvesti vizijo blagovne znamke in jo ustrezno sporočiti kupcem, vsej javnosti in kar je zelo pomembno, tudi zaposlenim v Alpini.

V zadnjih letih je Alpina naredila pogumne korake v razvoju, po tem nas poznajo v Sloveniji in tudi drugje. O nas vedo, da nekaj razvijamo, razmišljamo, izumljamo, prinašamo nove rešitve, iščemo nove poti, napredujemo, vrtamo naprej itd. V Sloveniji nam je dvignilo ugled tudi prizadevanje pri reševanju težav Peka. Izkoristimo to in kot bistveno razliko do Peka, Planike, ... in npr. Mure, izpostavimo svoj razvoj. Tudi v naši strategiji smo zapisali: **SMO RAZVOJNO USMERJENI PROIZVAJALEC IN DISTRIBUTER OBUTVE**. In to razvoj na vseh področjih: od inovativnih proizvodov, do lastnih kolekcij, lastne blagovne znamke (razlika npr. do Mure). Tudi pri modni obutvi smo naredili korak v razvoju dizajna. Naš razvoj v mreži, tako po številu prodajaln, kot po opremljenosti, je viden. Prodajalne smo opremili z internetom, v večje prodajalne bomo dali laserje za merjenje nog, kot pripravo za obutev po meri. Našo obutev že sedaj v veliki meri prilagajamo kupcu, preživeli smo tudi težke čase in se znali prilagoditi. Intenzivno razmišljanje v tej smeri ustvarja pogoje za nove rešitve.

Razvojna usmerjenost Alpine je sicer dobro izhodišče, vendar je usmerjeno preveč navznoter, v načine našega delovanja. Razvoj je seveda zelo pomemb-

no orodje, kako bomo dosegli naše cilje. Kupec pa hoče **konkretne koristi, vrednote, smisel blagovne znamke**, po kateri nas bo prepoznal.

S pomočjo zunanjih sodelavcev trenutno intenzivno pripravljamo dopolnilno, dodelano vizijo. Ne gre za popolnoma nov začetek, ampak izhajamo iz začrtane vizije podjetja. Vizija blagovne znamke bo samo logično nadaljevanje.

Osnutki vizije so naslednji:

Alpina razvija in trži kupcu prilagojeno obutev.

Spoštujemo vsakega kupca, zato v čevlje vgrajujemo veliko znanja in dobre materiale.

Obutev bomo razvili tako, da bo čim bolj prilagojena potrebam posameznika.

To bomo storili z nenehnim razvojem, inovacijami in v sodelovanju s kupci.

Smisel blagovne znamke

Povečevanje vrednosti za kupca – porabnikom omogočimo njim prilagojeno obutev.

S povečano vrednostjo za kupca želimo doseči višjo dodano vrednost za Alpino, njene lastnike in zaposlene.

Vrednote, ki jih želimo poudariti

- Skrb za kupca, za vsakega posebej kot posameznika, osebnost
- Široka prilagodljivost
- Inovativnost – stalne izboljšave, dejavni tudi navznoter
- Zaupanje kupcev – varnost – preizkušena kakovost, dobri materiali, veliko znanja v obutvi, vključeni razvojni dosežki
- Aktivnost – poudarek na športu, aktivnosti, življenju

Vse ideje za marketing bi morali črpati iz te vizije, njenega smisla in vrednot, neposredno obliko oglaševalskih akcij pa lahko prilagodimo posameznem programu in posebni situaciji. Osnovne vrednote pa ostanejo vedno kot rdeča nit.

Kot sem omenil, natančno definicijo vizije, vrednot in smisla blagovne znamke dodelujemo s pomočjo zunanjih sodelavcev. V načrtu je, da prve rešitve predstavimo v mesecu marcu, z akcijo pa začnemo na domačem trgu s kolekcijo jesen-zima, torej septembra. Seveda bo nemogoče najti idealne rešitve za vse in takoj. Novo identiteto blagovne znamke bo potrebno graditi postopno in potrpežljivo, vendar tudi vztrajno. Več o tem pa naslednjič.

Aleš Dolenc

Na modnem programu razmišljamo o novih pristopih in rešitvah

Franci Kavčič, direktor modnega programa modne obutve

Leto 2002 smo glede na fakturirano realizacijo uspešno zaključili. Večji izpad je bil v Nemčiji, kamor smo prodali do 40 odstotkov manj kot smo predvidevali. Da bi oživili prodajo v tem delu Evrope, smo poiskali še enega agenta. Prvi pozitivni učinki te izbire se že kažejo. Upamo, da smo imeli pri izbiri dobro roko in da bomo v prihodnje lahko poročali o bolj ugodnih prodajnih rezultatih na tem trgu.

V preteklem letu smo izredno zadovoljni s prodajo ženske nizke obutve in sandal. Tu nam je uspelo povečati donosnost, kar pomeni, da smo pri posameznem prodanem paru iztržili več kot v preteklosti. Slabša pa je bila prodaja gležnarjev. Mislim, da smo tej obutvi pri razvoju posvetili premalo pozornosti. Tudi cene so bile v primerjavi s konkurenco dokaj visoke. Vedeti moramo, da je v svetu, prav tako pa tudi pri nas, konkurenca v čevljarški industriji zelo huda in da so pritiski na cene zelo veliki.

Pri obutvi za naslednjo jesensko-zimsko sezono bomo zato več pozornosti namenili razvoju obutve. To nam bo, upamo, prineslo tudi boljše prodaje in boljši imidž.

V preteklem letu smo uspešno sodelovali s Clarksom. Uvedli smo novo linijo brizganih sandal, ki nam je prav

tako pripomogla k uspešnemu rezultatu, tako pri parovni kot vrednostni prodaji.

Na modni obutvi smo glede na lansko leto novo ustvarjeno vrednost povečali za štiri odstotke. Za leto 2003 načrtujemo povečanje kar za šest odstotkov. Za tri odstotke naj bi povečali število izdelanih parov, vrednostno pa smo planirali dvo odstotno povečanje prodaje glede na lanskoletni plan.

Še naprej načrtujemo dobro sodelovanje s Clarksom. V planu smo predvideli povečanje tako po številu prodanih parov kot tudi vrednostno. Večjo prodajo načrtujemo tudi v naših prodajalnah. To pa ne velja za Slovenijo. Na domačem trgu ugotovljamo, da prodaja ni taka kot bi želeli.

Res je sicer, da največ modne obutve prodamo na domačem, slovenskem trgu (lani okrog 220.000 parov), vendar pa bi glede na to, da imamo okrog petdeset prodajal po vsej državi, želeli več. Sloveniji, po prodaji modne obutve, sledi prodaja v prodajalnah Alpine CRO na Hrvaškem in Alpini BH v BiH. Dobro smo prodajali tudi v Franciji in Belgiji. Kljub padcu sledi Nemčija. Izvažamo v preko dvajset držav. Veliko držav, v katere izvažamo, nam daje neko varnost, saj je riziko prodaje s tem razpršen.

Naši agenti pospešeno zbirajo naročila vzorcev za jesen-zimo 2003. Posledi-

ca tega je veliko naročil za vzorce. To se pozna tudi v proizvodnji, kjer imajo dodatno delo z izdelavo le-teh.

Redna naročila prihajajo od marca naprej. Pred tem je tudi za proizvodnjo tako imenovana mrtva sezona. To je obdobje, ko je izdelana obutev za pomlad-poletje, naročil za jesen-zimo pa še ni. Take praznine moramo zapolnjevati. Nekaj s prerazporeditvami delovnega časa, nekaj pa tako, da v tem obdobju delamo za našo malo-prodajno mrežo. Vedeti pa moramo, da se taka obdobja pojavljajo tudi v drugih podobnih podjetjih in da to ni nikakršna posebnost Alpine. Takemu načinu se bomo morali prilagoditi, saj računamo, da bo tako tudi v prihodnje.

Trendi svetovne izdelave obutve so v zelo hitrem prilagajanju novostim in razmišljamo tudi o tem, da bo potrebno tudi v Alpini na modni obutvi sistem razvoja, naročanja in izdelave obutve spremeniti in uvesti celo štiri sezone. To zaenkrat velja predvsem za obutev, ki se izdeluje za naše prodajalne in nekatere verige. To bo potrebno uvesti tudi pri kupcih iz zahodnih držav. Bolj klasična obutev, ki se v Alpini še vedno najbolje prodaja, pa trenutno še ne zahteva več sezon. Tudi naši kupci, ki tako obutev prodajajo, do sedaj ne izražajo potrebe po drugačnem načinu.

Stalni razstavni prostor naše modne obutve v centru obutve na Nizozemskem

V letošnjem letu smo se še posebej usmerili na nekatere trge. Raziskujemo razmere v Holandiji, Švedski, Angliji. Želimo si čimbolj neposredno prodreti do velikih prodajnih verig. Izkušnje iz Francije in Belgije kažejo, da je prodaja najbolj uspešna tam, kjer nam uspe priti neposredno do prodajnih verig.

Na modnem programu smo s prodajo zadovoljni, razen na nemškem, švedskem in slovenskem trgu, kjer nam prodaja pada. Toda vedno je potrebno strmeti naprej in iskati nove možnosti in rešitve.

Da bomo dosegli še boljše rezultate, bomo še več pozornosti namenili pridobivanju novih kupcev. Pri tistih, s katerimi že sodelujemo, bomo skušali doseči boljše rezultate.

Večji poudarek bomo morali dati razvoju. Ponekod bomo težiti k bolj modni, trendovski obutvi. To velja predvsem za vzhodno Evropo, Slovenijo, Hrvaško, Bosno, Srbijo, Nemčijo. V Francijo in Belgijo prodajamo večinoma elegantno klasično obutev, ki pa mora imeti modni pridih.

Paziti bomo morali tudi pri izdelavi in izdobi obutve, predvsem pa to, da bodo modeli čim bolj udobni. Eden izmed načinov, kako to doseči, so tudi udobna kopita in mehkejši materiali.

Čim bolj neposredno bomo skušali prodreti v prodajne verige. Toda tudi pri tem obstaja določen riziko. Veliki distributerji želijo čim večji zaslužek. Pritisk na cene je pri njih zelo velik. Zato obstaja nevarnost, da nas v takih verigah izpodrinejo izdelovalci iz Kitajske, Vietnama in podobnih dežel.

Franci Kavčič

Alpina na sejmu v Rivi del Gardi razstavlja svojo modno obutev že deset let

V sredini januarja smo se z modno obutvijo predstavili na sejmu v Rivi del Gardi. Tu potekajo sejmi obutve dvakrat letno. Alpina sodeluje že deset let. Letos smo poleg desete obletnice, zabeležili še en pomemben dosežek. Prvič smo se predstavili povsem samostojno. Prejšnja leta smo razstavni prostor delili z našim distributerjem in agentom iz Nemčije.

Kupci so našo obutev zelo dobro sprejeli. Srečali smo se tudi s predstavniki nekaterih prodajnih verig. Z veseljem smo ugotavljali, da so s prodajo naših izdelkov v sezoni jesen-zima zelo zadovoljni. Ponekod so do znižanja prodali kar osemdeset odstotkov naše obutve, kar je izjemen uspeh.

Riva del Garda je priložnost, da se srečamo s kupci, prav tako pa, da poiščemo nove. Tako smo prav tu navezali stike s kupcem iz Izraela, ki je že naročil prve količine. Srečali smo se tudi s predstavnikom iz Finske.

Pohvale kupcev v zvezi z obutvijo iz prejšnje sezone ter dobri obeti za naprej, nas navdajajo z optimizmom. Upamo, da bodo naša prizadevanja rodila sadove.

Polona Žakelj

Letos smo se prvič predstavili povsem samostojno.

Direktor modnega programa Franci Kavčič v razgovoru s predstavnicami Euroskoja iz Norveške.

Opravičilo

V prejšnji številki časopisa se je v prispevku Polone Žakelj na strani 21. v naslovu *Naša modna obutev vedno bolj iskana tudi na Češkem*, pomotoma prikradlo napačno ime države o kateri pišemo. Pravilno bi bilo na Slovaškem. Avtorici se opravičujemo.

Naša modna obutev tudi v Veliki Britaniji

»Kako prodati več?« so razmišljali predstavniki Alpine in zastopniki za Veliko Britanijo in Irsko.

S sejma modne obutev v Birminghamu v Veliki Britaniji. Na tem tržišču našo blagovno znamko Simona Fashion zastopa podjetje George Rye & Sons.

V sekalnici se skušajo organizirati tako, da delo opravijo na čim bolj učinkovit način

Izdelava podloženih steljk

V sekalnici se je v začetku marca končala izdelava delov za obutev za sezono pomlad-poletje 2003. Vodja oddelka Zdravko Pišljar je povedal, da misli, da so delali dobro. Seveda je bilo tudi mnogo težav, ki pa so jih s skupnimi močmi, v sodelovanju s tehnologi in ostalimi strokovnimi delavci ter delavci iz oddelka, sproti reševali.

»V preteklih dneh smo delali veliko vzorcev. To kaže na to, da naj bi v naslednji sezoni pri izdelavi obutev uporabljali spet več naših podplatov,« je povedal vodja oddelka ter dodal, da jih v prejšnji zimski sezoni ni bilo toliko.

Število zaposlenih v oddelku je že nekaj časa približno na isti ravni oziroma se počasi nekoliko zmanjšuje. Toda kljub temu opravijo vse načrtovano delo. Kot povsod pa se tudi v sekalnici skušajo organizirati tako, da delo opravijo na čim bolj učinkovit način. Zmanjšanje števila

delavcev skušajo nadomestiti z boljšo organizacijo in dodatnimi prerazporeditvami. Delo delavca iz vhodne kontrole, ki je odšel v pokoj, so nadomestili tako, da so delo prerazporedili v sekalnico oziroma zbiralnico.

Vedno pa se pojavlja tudi kaj novega. »Moda je po dolgih letih premora spet prinesla ozke, dokaj visoke pete. Taki modeli so pri kopitu Iris, ki ga uporabljamo za sandale in salonke. Konica pete je zelo ozka. Peto oblečemo v usnje, kar je dokaj zahtevno. Material mora biti ustrezno raztegljiv. Le tako se lepo prilega obliki pete. Najprej je kazalo, da bo tega dela malo. Naročila so narasla in izdelati moramo preko 3000 takih pet. Tudi cvikanje teh modelov je dokaj zahtevno in meji že na butično proizvodnjo,« je kot zanimivost pripovedoval vodja oddelka Zdravko Pišljar.

Letos so v oddelku pričeli tudi z izdelavo steljk, ki so mehkejše, udobnejše in oblikovane po obliki stopal. Taka podloga bo vgrajena v udobnejšo, brizgano obutev. Podobne steljke so se izdelovale že za izvoz, sedaj pa jih bomo vgradili tudi v obutev za domače kupce.

Alpina vedno več sodeluje s kooperanti. To se pozna tudi v sekalnici. Za FOGS iz Sarajeva smo v decembru in januarju iz-

delali in pripravili za odpremo tudi do 6000 parov podplatov na teden.

»Razmišljamo, da bo v prihodnje dela s kooperanti še več. Sedaj gre material za kooperante neposredno iz skladišč. Praksa v nekaterih podjetjih je, da kooperantom material ali pa ostale dele za izdelavo izdelka, natančneje pripravijo, kar pomeni, da so deli že razvrščeni po artiklih, barvah, premazani s prvo plastjo lepila ... Tudi pri nas razmišljamo o takem načinu. Za pripravo je zaenkrat zadolženo skladišče. Če bomo posodobili pošiljanje blaga kooperantom, računamo, da bo tudi v sekalnici in zbiralnici prišlo do določenih sprememb.«

Za dobro delo pa so potrebni tudi dobri stroji. Predvsem sekalni stroji so stari. Pogosto se pojavljajo okvare. »Vzdrževalci se trudijo, toda treba bo razmišljati o posodobitvah,« je zaključil vodja oddelka sekalnice Zdravko Pišljar.

Jožica Kacin

Oblačenje pete

Alpina z Eleno Burukino iz Rusije na stopničkah svetovnega prvenstva v Val di Fiemu v Italiji

Od 18. februarja do 1. marca je bilo v Val di Fiemu v Italiji svetovno prvenstvo v nordijskem smučanju. Nastopilo je tudi 37 tekmovalcev iz petnajstih držav, ki imajo našo tekaško obutev. Med njimi so tudi tekmovalci iz držav, ki v tekaškem svetu veliko pomenijo kot so: Finska, Italija, Norveška, Rusija in drugi.

»Med prvenstvom je bil na prizorišču tudi predstavnik iz Alpine,« je povedal vodja tekaške obutve Janez Novak. »Tam je zbrana vsa svetovna tekaška elita. Alpina je tudi v svetovnem merilu pomemben proizvajalec tovrstne obutve, zato je prav, da se tudi mi udeležimo takih srečanj. V prvi vrsti smo na voljo tekmovalcem, ki imajo našo obutev. Pogovorimo se z njimi, jim odgovorimo na morebitna vprašanja, predvsem pa je pomembno, da neposredno od njih dobimo informacije o tem, kako se počutijo v naši obutvi in kaj bi želeli, da še izboljšamo. Lahko jim opravimo tudi manjša popravila obutve.

Po drugi strani pa je pomembno, da se seznanimo tudi z ostalimi. Tu mislim na tekmovalce, ki bi se morebiti še lahko odločili za našo obutev, kot tudi na trenerje, servisierje in ostale delavce v ekipah. Ugotavljamo, da imajo tudi sodelavci v ekipah velik vpliv na to, katero obutev bodo nosili tekmovalci. Zato je zelo pomembno, da jih seznanimo z našimi tekaškimi čevlji, za ka-

tere si upam trditi, da so zelo kakovostni in da v ničemer ne zaostajajo za najbolj poznanimi blagovnimi znamkami,« je povedal Janez Novak.

Potrdil je, o čemer smo že pisali in kar smo slišali tudi iz ust naših tekmovalcev, da so z našo tekaško obutvijo zadovoljni. Tudi na tem prvenstvu z njo niso imeli težav.

Tekmovalce in ostale je na svetovnem prvenstvu obiskal tudi predsednik uprave in generalni direktor mag. Martin

Mikael Oestberg, Švedska

Kopač, kar dokazuje, da Alpina daje temu področju velik pomen.

»Z dosežki tekmovalcev, ki tekmujejo z našo tekaško obutvijo smo zadovoljni. Naša pričakovanja so se povsem uresničila oziroma so dosegli celo več, kot smo upali. Posebno prijetno nas je z drugim mestom presenetila Elena Burukina iz Rusije. Naša Petra Majdič je nastopila trikrat in se vedno uvrstila med prvih deset, kar je zelo lep uspeh.

Jožica Kacin

Tekmovalci, ki tečejo z našimi čevlji so dosegli nekaj zelo vidnih uvrstitev. Med njimi:

ŽENSKE

30 km prosto

– 2. mesto Elena Burukina, Rusija

Zasledovalna tekma na 5 km klasično in 5 km prosto

– 7. mesto Elena Burukina, Rusija

– 10. mesto Petra Majdič, Slovenija

10 kilometrov klasično – skupinski štart

– 8. mesto Petra Majdič, Slovenija

MOŠKI

Šprint na 1,5 km prosto

– 6. mesto Oestberg Mikael, Švedska

– 12. mesto Soklič Matej, Slovenija

»Take prijaznosti in strokovne pomoči pri nakupu še nisem doživel.«

»Če ste zadovoljni z nami, povejte drugim, če niste, povejte nam.« Tako nekako zveni eden izmed sloganov, ki spodbuja kupce k temu, da ponesejo dobro ime podjetja med ljudi. Neposredna pohvala iz ust nekoga, ki je sam doživel nekaj dobrega, je najboljša reklama.

Taka pohvala je prišla tudi iz ust Ivana Rejca iz Kneže v Baški grapi. Mož, upokojen, vendar še vedno zelo dejaven na raznih področjih, je 7. februarja prišel v Žiri s posebnim namenom. Želel je kupiti tekaško opremo. Prijaznost, ki jo je doživel v prodajalni in potem še na servisu v podjetju, kjer so mu uredili vezi, ga je spodbudila, da je želel o tem, kako lepo se je počutil med nami, kako je vesel, ker je bil, kljub temu, da je le eden izmed mnogih kupcev, prijazen sprejet in strokovno postrežen, povedati še komu.

»Lahko rečem, da kar precej potujem, toda take prijaznosti in take strokovne pomoči pri nakupu podobnih izdelkov, kot sem jo bil deležen pri vas v Alpini, še nisem doživel,« je navdušeno pripovedoval Ivan. »Samo zaradi nakupa tekaške opreme sem se podal v Žiri. Oglasil sem se v vaši prodajalni in zares sem bil vesel, ker so se prodajalci obnašali profesionalno. Po nakupu so telefonirali v vaš servis, kjer so mi takoj uredili vezi. Imate prave ljudi na pravem mestu.

Sem človek, ki rad vsakemu v obraz pove, kar mu gre. Pa naj bo to graja ali pohvala. Ker sem tak, sem želel, da o vaši prijaznosti, strokovnosti in usklajenosti izve še kdo. Zato sem se oglasil,« je navdušeno pripovedoval naš kupec in videlo se mu je, da govori iz srca.

»Imam tudi vaše planinske čevlje. So udobni in lahki. V njih so noge na toplem in varnem. Z njimi grem po hribih kot bi imel trideset let,« se pošali Ivan, čeprav je, kot je povedal, že blizu sedemdesetih.

»Triindvajset let sem bil gozdar. Veliko sem bil v naravi. Mislim, da je zelo pomembno, da gre človek na zrak. V prijetnem okolju se sprosti in nabere novih moči. Zase mislim, da ne bi zmozel brez tega,« pripoveduje.

Če ima le čas se kam odpravi. Doma ima sicer nekaj kmetije. Redi živino, toda to ga ne odvrne od tega, da si ne bi vzela časa zase. Za pohode, smučanje, kakršno koli dejavnost v naravi.

Povedal je tudi, da ga je na to, kako strokovni in prijazni so v prodajalnah

Modne smernice za pomlad-poletje 2003

Šport in fantazija sta glavni temi za prihajajočo sezono pomlad-poletje 2003. Mešanje stilov postaja zapoved. Kar hoče ženska danes mora biti atraktivno, novodobno, nekaj kar se lahko, glede na razpoloženje in priložnost, kombinira z ostalimi oblačili v njeni garderobi.

Trendi v materialih: velur, mehke nape, lak, usnje z videzom že uporabljenega, tekstili z rožnatimi potiski, črtami, jeans, pleteno usnje, lasersko rezani motivi čipk na usnju.

Trendi v barvah: črna, bela, pastelni in svetli naravni toni od svetlo peščene do klasične bež, barve zemlje, topli rjavi odtenki, oker, rdeče-rjava, terakota, barve eksotičnega lesa, transparentna zeleno-modra paleta s poudarki sive.

Trendi v dodatkih: zaponke v barvi belega zlata, gumbi in obroči iz lesa ali želvovine, kovinski obročki vseh velikosti, zanke, tehnična zapirala.

Ženska obutev

Romantika

Hrepenenje po romantiki je glavna tema tega stila. Potiski rož na jeansu

ali usnju se prepletajo z vesterni ali športnimi detajli na natikačih, sandalih in japonkah. Poudarjene so nizke pete ali višji plato podplati na sandalih, japonkah. Le-ti se pojavljajo v svetlih natur tonih, v belih ter

pastelnih barvah. Poleg finega usnja so uporabljeni tudi lan, jeans z rožnatimi potiski, pletenje, črtasti vzorci, trakci različnih širin in franže. Espadrile, podplati z izgledom plute ali lesa, največkrat na višji peti in pogosto z vezanjem po nogi spominjajo na hipijevski in t.i. »ibiza look«.

Etno stil

Glavni vir inspiracije sta afriška in indijanska kultura. Natikači, sandale in t.i. japonke so bogato opremljeni z

zaponkami, obroči ali afriškimi etno motivi (resice, turkizni kamni, leseni nakit), kar jim daje pridih »ročno izdelanega«. Barve usnja se prelivajo in kombinirajo, od svetle bež k toplim barvam zemlje. Značilni so detajli kot npr. okrasni robovi in šivi obrnjeni navzven, prepleteni trakovi, franže, potiskani materiali. Pojavlja se živahno obarvan lan in jeans, pogosto kombiniran z okrasnimi detajli in potiski rož. Posebej velja poudariti sandale z debelimi poliuretanskimi

Alpine v Žireh, opozorila hčerka. Tudi ona se je že oglasila v Žireh. Ima tekaško opremo, tudi z alpskimi smučmi se poda v zasnežene strmine. Nad ponudbo naše obutve v Žireh je bila tudi ona zelo navdušena.

Dva zadovoljna kupca in duša mu ni dala, da tega ne bi ponesel naprej. Ni pa Ivan navdušen nad velikimi trgovskimi centri, ki so trenutno v modi. Pravi, da je tam premalo domačnosti in da v take prodajalne le redkokdaj zaide oziroma v njih praviloma ne kupuje.

Tako pravi Ivan.

Hvala za vaš obisk. Takih pohval, posebno, če so izrečene zares iz srca, smo zelo veseli. Dajo nam poguma in volje, da naše delo in prizadevanja opazijo in razveselijo tudi tiste, katerim so namenjeni – naše kupce.

Jožica Kacin

Čevelj leta 2002

Uredništvo Nedeljskega dnevnika z Butikom Toneta Fornezzijska – Tofa, se je odločilo, da v poplavi vseh mogočih nazivov, ki jih ponavadi podeljujejo znanim in manj znanim državljanom, naredijo še nekoliko drugačen izbor. Izbrali naj bi čevelj leta. Za sodelovanje so zaprosili Alpino, Peko in Planiko. Alpina se je predstavila z modelom Camperos. Bralci so največ glasov namenili prav našemu gležnarju, ki je tako postal »čevelj leta 2002«.

J.K.

podplati s tako imenovano »kyle« peto iz lana, rafije, plute ali lesa. Močno pa so zastopane tudi sandale brez pete in z zelo tankim podplatom.

Športni stil

V ospredju je športna in casual obutev kot npr. mokasini in sneakerji; odprti in zaprti natikači, ekstra lahki, udobni in neverjetno mehki čevlji iz fine nape in mehkega velurja obi-

čajno na fleksibilnih in veliko tanjših podplatih, kot smo jih bili vajeni doslej. Konice so rahlo podaljšane in zaobljene, pri sandalih linija konice sledi liniji stopala. Podplati imajo nazobčene in šivane okvirce iz dvo-barvne gume ali TR. Značilni so svetli in peščeni toni, ki prehajajo k

rjavim tonom. Pasteli se običajno kombinirajo med seboj ali z zelo modno belo barvo. Videni so tudi izraziti kontrasti črne, rdeče in bele barve ter črte, številke in abeceda. Kontrastni šivi ter barve podplatoev dajejo svež poletni ambient.

Mestna urejenost

Ženskost in dekorativnost nesporno prevladuje pri elegantni poletni obutvi. Opredeljujejo jo čiste, mehko

začrtane, bolj umirjene linije. Elegantna chic obutev ima ožje podaljšane konice (kvadrataste ali zelo koničaste), srednje visoke in višje pete – do 95 milimetrov, finih gracioznih oblik. Elegantni izgled se kombinira z jeansom ali romantičnimi detajli; modele krasijo lasersko izrezane dekoracije, zaponke in okrasni šivi.

Pomembni materiali so velur in zelo mehka napa v svetlih peščениh tonih, ki prehajajo proti rjavi. Veliko je bele barve. Kot prehodni modeli izstopa-

jo poletni salonarji s stranskimi odprtini, tako imenovani flamenko, natikači, slingi ali slingi s kratko opetnico ter ponovno jermenčki prek narta ali okoli gležnja.

Nova klasika

Moda je tudi pri tej obutvi vnesla mladostnost, lahkotnost in pridih športa. Klasično in udobno ne pomeni več nujno staromodno. Modne smernice tudi tu poudarjajo športne

čevlje, mokasine, natikače, športne sandale ... Za pomembnejše priložnosti pa slinge, sandale in salonke ustrezne širine (največkrat je to G ali H širina), narejene iz mehkih kakovostnih materialov in bolj modnega-

izgleda. Pomembna je notranjost čevlja, podlaga in predvsem streljka, ki je nujno podložena s peno ter pogosto anatomske oblike.

Moška obutev

Čevlji tega poletja obljublajo, da bodo igrivi, z novimi svežimi idejami v svetlejših tonih, z zapeljivimi materiali in zanimivimi detajli, ki pa ne zanemarjajo športne strani mode.

Razum nam lahko pokaže,
čemu se je treba izogniti,
toda le srce govori,
kaj je treba storiti.
(Joubert)

Za pomlad-poletje 2003 se nam ponujata dve glavni smeri:

Mestna urejenost Oblačila

Moda poletja je absolutno udobna in športna. Suknjiči in športni jopiči so krojeni v mehkih linijah, pa vendar dostojni in elegantni. Še vedno prevladuje bela in svetlo peščeni toni. Pomembno vlogo igrajo tudi temno rjava, modra in črna barva. Športne

jopiče odlikujejo progasti vzorci in bombažni materiali. Srajce in kravate imajo še vedno pomembno vlogo pri oblačenju.

Čevlji

Trend lahkotnih oblačil se prenaša tudi na moško obutev. To se kaže v velikem številu sandal in predvsem natikačev.

Modne smernice za pomlad poletje zapovedujejo tudi mehke mokasine in tako imenovane car shoe design (šoferski čevlji – podaljšan podplat čez peto). Barve: svetlo peščena, barva konjaka in modra.

Smer, kjer so modni čevlji s pridihom klasike oblikovani nekonvencionalno, s tem, da se predelani klasični stili pojavljajo tudi v lepih rjavih tonih. S tem dosežemo, da po taki obutvi posegajo tudi mlajši moški.

Prepletanje narave s fantazijo

Oblačila

Moška moda odkriva privlačnost romantike. Country stil (majica s smokingom ali okrasom/vezenjem) je iz-

podrnil navadne športne majice ali bluzone iz jeansa in udobne cargo suknjiče. Na razpolago imamo tudi bela oblačila in oblačila ostrih tonov, ki prihajajo iz sveta športa.

Čevlji

Nove smernice kličejo po še bolj udobni in mehki obutvi. Trend po avtentičnosti in naravnosti nam prinaša velurno usnje ali nubuk, kakor tudi gladko usnje in grobo, surovo usnje, pogosto z grobimi, neobdelanimi robovi v različnih rjavih tonih. Mokasini, lahki čevlji in čevlji s športnim izgledom so veliki favoriti za uspešno prodajo. Čevlji imajo ravne pete, podplat pa se upogne čez prste in peto. Beli, svetlo peščeni toni vse do rjave, kakor tudi pastelne in ostre barve, so naprodaj v kombinaciji z belo. Subtilni kontrasti zgornjih šivov in podplatov zbuja svež in poleten ambient. Udobno se nosijo, podplati so tanki in upogljivi.

Majda Trček

Neža Kopač

Ivo Pivk

Fotografije: Klemen Možina

Urša Podobnik – Rada delam v šivalnici

Urša Podobnik, šivalnica, delavka meseca decembra

Urša Podobnik je mojstrica v športni šivalnici. Za delavko meseca so jo predlagale njene sodelavke. Ena izmed

njih, ki je bila pobudnica in je to podkrepila tudi s pismeno obrazložitvijo, je povedala: »Urša zna prisluhniti našim težavam, pa naj bo na delovnem mestu ali doma. Kljub temu dobro vodi oddelke in kadar je to potrebno, zna uveljaviti svojo voljo. Zna pa se tudi nasmejniti in nam pričarati kanček veselja, ki ga v današnjih časih kar malo primanjkuje. Čeprav še dokaj mlada, bi lahko bila vzgled marsikateremu starejšemu vodji. Veseli smo, da imamo tako mojstrico. Imamo jo radi.«

Delo življenje: V Alpini ste začeli svojo delovno pot. Kako je potekala?

Urša Podobnik: V Alpini sem zaposlena petnajst let. Začela sem v montaži. Tam sem bila dve leti. Medtem sem ob delu končala šolanje na tehnični čevljarški šoli. Premeščena sem bila v šivalnico. Sprva sem opravljala vsa dela. Potem sem bila na kontroli v prirojevalnici, kasneje v šivalnici. Med odsotnostjo sem nadomeščala mojstrico v šivalnici, nato pa sem bila na to delo tudi razporejena.

Delo življenje: Koliko časa ste na sedanjem delovnem mestu?

Urša Podobnik: Osem let sem mojstrica športnega oddelka v šivalnici.

Delo življenje: Po osnovni šoli ste se odločili za čevljarški poklic.

Urša Podobnik: Da. To je bilo tedaj najbolj enostavno. Ni bilo treba v internat, v Alpini je bila štipendija. Želela sem si nekaj drugega. Toda tedaj sem razmišljala, da bom lahko ostale želje, če bodo še v meni, uresničila kasneje.

Delo življenje: Naredili ste poklicno čevljarško šolo, postali izdelovalka spodnjih delov. Potem ste se šolali še na srednji tehnični šoli.

Urša Podobnik: Tako je. Najprej sem postala izdelovalka spodnjih delov obutve. Po enem letu zaposlitve sem se odločila, da bom šolanje nadaljevala na programu tri plus dva. Dopoldne delo, popoldne pa predavanja v Kranju.

Delo življenje: Prej ste omenili, da so bile vaše želje nekje drugod. Ste

potem le ugotovili, da je tudi čevlarski poklic zanimiv?

Urša Podobnik: Lahko bi rekli tudi tako. Danes sem vesela, da sem se tako odločila. Ni mi žal za to.

Delo življenje: Pri vašem delu je potrebno veliko tehničnega znanja, pomembno pa je tudi, da znate z ljudmi. Vam vse to, kot so povedale sodelavke, lepo uspeva.

Urša Podobnik: Ko sem pričela s tem delom, je bilo včasih kar težko. Nisem imela izkušenj glede tehničnih rešitev. Privajati sem se morala tudi, da sem v določenih situacijah kadar je šlo za občutljivejši medčloveške odnose, pravilno ukrepala. Sedaj sem se vsega naučila. Delo mi je všeč. Seveda pa ne morem reči, da ne pride do težav. Te so povsod in vedno. Toda zaenkrat smo vse kar lepo rešili. Upam, da bo tako tudi naprej.

Delo življenje: Kakšno je vaše delo?

Urša Podobnik: Moja naloga je, da organiziram delo, tako da poteka kot je treba. Kaj vse sodi v to, je odvisno od tega, kaj delamo in tudi kakšni so roki za izdelavo. Če uvajamo nov model, moram sodelavkam razložiti postopek in način opravljanja. Skrbim, da imajo vse delavke delo in da je to dobro opravljeno. Tu mislim predvsem na kakovost. Seveda je pomemben tudi čas, a kakovost je na prvem mestu. Včasih odpravljam tudi razne napake. Če je teh več, za popravilo zadolžim tudi sodelavke. Odrejam dopuste, razporejам delavke na različne faze. Sodelujem s tehnologiji. Včasih je zelo pestro.

Delo življenje: Kdaj je v oddelku najtežje?

Urša Podobnik: Najtežje je, kadar se poleg redne proizvodnje izdelujejo še vzorci. Tedaj je največ raznih usklajevanj. Res, da je to včasih naporno, vendar še vedno precej bolje, kot če dela ni dovolj. Vendar na srečo to ni pogosto. Če pa se kdaj le zgodi, se dogovorimo, da nekatere delavke koristijo viške ur in gredo domov.

Delo življenje: Začeli ste v montaži, najprej ste postali izdelovalka spodnjih delov. Sedaj ste že dolgo v šivalnici. Vam je tu všeč?

Urša Podobnik: V montaži mi je bilo zelo všeč. Toda sedaj ne bi zamenjala. Rada delam v šivalnici. Mislim, da imamo delo dobro organizirano. Pa tudi drugačne pri nas ni tak bav bav, kot se včasih sliši. Res je, da so norme

težko dosegljive. Toda to je povsod. Drugače pa sem imamo prav lepo. S sodelavkami se dobro razumemo. Na našem traku je okrog petintrideset delavk. Lahko rečem, da imam dobre sodelavke.

Delo življenje: Ko niste v službi, ki ste ji sicer predani z vsem srcem, ste mamica, gospodinja.

Urša Podobnik: Da. Kuham, pospravljam, vzgajam otroke. Imam sina in hčerko. Kristjan je star dvanajst, Laura pa osem let. Otroka sta že nekoliko večja, bolj samostojna in zato včasih lahko vzamem nekaj časa tudi zase.

Delo življenje: Kaj delate tedaj?

Urša Podobnik: Popoldne se vsak dan ali pa skoraj vsak dan, odpravim na krajši sprehod. Na Selu imamo dva taka cilja. Na koncu je zvezek. Vpišemo vsak prihod. Imeti čim več vpisov, to je naša posebna motivacija. Seveda pa po teh poteh ne hodimo zaradi vpisov. Meni se zdi, da mi tak sprehod zelo koristi. Zbistrim si duha in telo.

Delo življenje: Hoja in sprehod v naravi. To je le ena izmed vaših sprostitiv.

Urša Podobnik: Res je. Za žensko nekoliko nenavadno, toda imam svoj motor. Ta je bil že moja davna želja. Tudi mož je motorist. Sedaj, ko so otroci že malo večji, si vsako leto vzameva nekaj dni samo zase in se z motorjem odpraviva na nekajdnevno potovanje. Lani sva bila v Bosni. Letos načrtujeva obisk Srbije. Potem pa ... Gotovo se bova podala po Evropi.

Delo življenje: Ko gresta takole na pot tudi vi primete za krmilo?

Urša Podobnik: Tudi. Vsak vozi nekaj časa. Če greva kam dlje, greva zaenkrat še skupaj. Imava pa vsak svoj motor in kadar pot ni predolga, sedeva vsak na svojega konjička. Nekajkrat letno se udeleživa tudi srečanja motoristov.

Delo življenje: Torej radi potujete?

Urša Podobnik: Rada. Brez tega bi bilo kar pusto. Poleti gremo z družino na dopust. Lani smo bili v Rovinju, nekaj dni smo taborili ob Soči.

Delo življenje: Je še kaj, kar zapolnjuje vaše, kot smo do sedaj slišali, kar razgibane dni?

Urša Podobnik: O, še bi se kaj našlo. Zelo rada berem. Sem redna gostja knjižnice v Žireh.

Delo življenje: Kaj prebirate?

Urša Podobnik: Vse kar je dobrega. Rada berem lažje romane, včasih sežem tudi po kakšni knjigi s področja psihologije, vzgoje otrok ali kaj podobnega, kar nam pride prav v življenju.

Delo življenje: Tisti, ki veliko berno, z zanimanjem prisluhnemo mnenju o tem, kaj je vredno prebrati. Je kakšna knjiga, ki vam je ostala še v posebnem spominu?

Urša Podobnik: Zelo všeč so mi bile knjige Jeana M. Auela, izdane v treh delih. Prva ima naslov Rod jamskega medveda, druga Dolina konj, tretja pa Lov na Mamute. Opisujejo življenje v času, ko so ljudje živeli še povsem drugače. Prva knjiga govori o dobi jamskih medvedov, zadnja pa o obdobju, ko je bilo tudi človeštvo bolj razvito in so se že prehranjevali z lovom. Zgodbe pa niso le zgodovinski prikaz, temveč prikaz življenja, navad, čustvovanja tedenj ljudi. Ob njih se lahko tudi mi, ki živimo v današnjem, včasih ponorelem svetu, naučimo kaj novega oziroma nas silijo v razmišljanje o našem pehanju za nečem, kar nam ne prinaša sreče. Te knjige sem prebrala dvakrat. Res so mi bile všeč.

Delo življenje: Tako živo sva se zapletli v pogovor, da sva kar pozabili na to, zakaj sva se sploh srečali. Postali ste delavka meseca decembra. Ste veseli?

Urša Podobnik: Seveda. Nič nisem vedela, da mi pripravljajo kaj takega. Zadnji delovni dan sem imela neke obveznosti izven oddelka. Hotela sem oditi. Pa so me sodelavke zadrževale. Čutila sem, da nekaj ni prav. Potem je v oddelek stopil generalni direktor. Sodelavke so pokazale name. Jaz ob zadregi postanem rdeča v obraz. To je moja značilnost. Sodelavke so me namenoma opazovale, kako bom menjala barve. Pa so rekle, da sem bila čisto blede. Bila sem neizmerno presenečena, ko mi je generalni direktor izročil priznanje.

Delo življenje: Na koncu nam zaučajte le še to, kako ste porabili nagrado?

Urša Podobnik: Kupila sem smuči.

Delo življenje: Radi smučate?

Urša Podobnik: Tudi. Prej sem imela bolj stare, sedaj pa sem si privoščila nove, carving. Vsi v družini smučamo. Včasih gremo na Črni Vrh, lani smo

bili štiri dni na Rogli. Tudi letos se odpravljamo tja. Drugače pa, kadar je sneg, smučamo kar doma; na hribu, tako rekoč za hišo.

Delo življenje: V nedeljo bo v Goropkah veleslalom Alpina 2003. Boste tudi tam?

Urša Podobnik: Nikdar še nisem tekmovala. Saj bi rada. Pa ne zberem poguma. Mogoče bom pa le šla.

(Pripis: Urša je zbrala pogum. V nedeljo smo se res srečali na Goropekah. Spustila se je po tekmovalni progi in med štirinajstimi tekmovalci dosegla šesto

mesto. Pa saj ni čudno. Urša je velika ljubiteljica športa. Hodila je tudi na aerobiko, tae boe ... Včasih je želela igrati košarko. Skratka, Urša je ženska, ki ji energije ne manjka. Pa naj bo za delo, šport ali zabavo.)

Jožica Kacin

Doroteja Bogataj – Opravljam razna dela. Kjer je potrebno, povsod poprimem

Doroteja Bogataj, sekalnica, delavka meseca januarja

Doroteja Bogataj je ena izmed starejših delavk. Letos bo zaključila svojo sedemintrideset let dolgo delovno pot. Vsa ta leta je bila predana Alpini. Zato ni naključje, da je bila izbrana za delavko meseca. Da si je ta naslov zares zaslužila, sta bila soglasna tako mojstrica Irma Likar, kot vodja oddelka Zdravko Pišljar. »V vseh letih dela se je Dora dokazovala in zato lahko trdim, da je med najboljšimi delavci. Nobeno delo ni pretežko zanjo. Je najstarejša v oddelku. Kljub temu se nikdar ne pritožuje in ne išče nikakršnih ugodnosti za svojo dolgoletno delo. Vedno poprime, kjer je potrebno. Tudi kadar delamo popoldne, se nam vedno pridruži. Včasih, ko je bilo nadur še več, je bila vedno med delavci, ki so imeli največ dodatnih ur. Delo jemlje resno. Tudi če nam kdaj kakšna stvar ne gre od rok, se Dora potruži in poskuša najti rešitev,« je pripovedoval vodja oddelka. »Svoja spoznanja deli tudi s sodelavci in jih ne skriva zase,« je še dodal Zdravko Pišljar, mojstrica pa je pritrčila njegovim besedam.

Ko sem Dorotejo povabila na pogovor, se je najprej vprašala: »Je res po-

trebno? Jaz ne znam veliko govoriti,« je utemeljila svoje vprašanje. Toda pogovor je lepo stekel.

Doroteja, skromna kot je, ni govorila velikih besed, ne o sebi, ne o delu in tovarni, kjer je preživela toliko let. Tudi pritoževala se ni nad ničemer. Življenje prinaša lepe in slabe strani. Dora to ve in ga jemlje takšnega.

Delo življenje: Povejte nam kaj o svoji mladosti.

Doroteja Bogataj: Doma sem bila v Ledinah. Imeli smo kmetijo. Dela je bilo vedno dovolj. Nahraniti pa je bilo potrebno mnogo lačnih ust, saj je bilo poleg mene še osem otrok. Jaz sem bila četrta, torej v sredini. V osnovno šolo sem hodila v Ledine. Ko je bila šolska obveznost končana, pa sem se želela zaposliti.

Delo življenje: Ledine spadajo v idrijsko občino. Vi ste prišli v Žiri. Je bila to neka posebna odločitev, želja ali splet okoliščin?

Doroteja Bogataj: Ne vem. Ko sem končala osnovno šolo, sem se šla prijaviti v Alpino. Razloga, zakaj sem se odločila za to zaposlitev, ne vem. Nekako mi je to bolj ustrezalo. Mogoče sem bila bolj vajena Žirov. Večkrat sem obiskala Žiri kot Idrijo, pa tudi nekateri sovaščani so delali v Alpini.

Delo življenje: Prijavili ste se in bili sprejeti.

Doroteja Bogataj: Takoj, ko sem končala osnovno šolo, sem se prijavila za delo. Takrat niso rabili delavcev in eno leto sem bila doma. Zaposlila sem se s šestnajstimi leti.

Delo življenje: Ne bom vas vprašala, koliko let imate. Povejte pa mi, kako dolgo ste v Alpini?

Doroteja Bogataj: Maja bo sedemintrideset let.

Delo življenje: Se spominjate, kako je bilo na začetku?

Doroteja Bogataj: Začela sem v šivalnici. Tam sem bila do konca leta, potem so me premestili v sekalnico in tu sem ostala. Ker imamo v našem oddelku sezonsko delo, je bilo treba včasih začasnno tudi kam drugam. Toda vedno sem se vrnila v sekalnico.

Delo življenje: Prišli ste iz podeželja, navajeni drugačnega dela kot sedenja za strojem. Ste se težko privadili na tak industrijski način?

Doroteja Bogataj: Prvi dnevi so bili težki. Pa ne toliko zaradi dela. Tega sem se kar hitro privajala. Vse ostalo je bilo tako novo. Bilo me je strah, nič nisem upala. A hitro sem se privadila. Mesec ali dva, potem pa je bilo že veliko bolje.

Delo življenje: Po končanem delavniku ste se vračali v Ledine. Kako?

Doroteja Bogataj: Kako drugače, kakor peš. Avtobuse za prevoz delavcev so uvedli kasneje, ko sem bila jaz že v Žireh. Nekaj časa sem hodila peš, potem sem si kupila kolo. Samo kolo je bilo uporabno le za pot navzdol. Nazaj sem hodila ob kolesu. Pot do Govejka, pa tudi od Razpotja naprej, je prestrma, da bi lahko veliko kolesarili.

Delo življenje: Kako je bilo tedaj, ko ste pešočili?

Doroteja Bogataj: Dobro. Od doma sem se odpravila okrog pol petih zjutraj, pozimi pa včasih že precej prej. Tudi ob treh je bilo treba kdaj zariti v sneg. Toda bila sem mlada in ni se mi zdelo težko.

Delo življenje: Ste bili sami?

Doroteja Bogataj: Naša domačija je malo stran od Ledin, tako da sem del poti res morala iti sama. Drugače pa sem vedno imela družčino. Iz teh koncev nas je več hodilo v službo v Žiri. Med potjo smo se pogovarjali. Pot je bila tako mnogo krajša.

Delo življenje: Potem pa ste se poročili. V Žireh sta z možem uredi-

la stanovanje. Pot v Ledine je ostala le spomin.

Doroteja Bogataj: Tako je. Poročila sem se. Z mozem sva dobila stanovanje v starih Žireh, kjer smo še sedaj.

Delo življenje: Imate tudi dva sinova.

Doroteja Bogataj: Da. Oba sta ostala v Žireh. Eden dela v Alpini, eden pa v Kladivarju. Eden izmed njiju ima dva sinova, tako da sem tudi babica. Prvi vnuček je star štiri, drugi pa dve leti.

Delo življenje: V podjetju preživimo kar precej svojega življenja. Kako pa preživite prosti čas?

Doroteja Bogataj: Saj ga ne ostane veliko. Ženske moramo opravljati gospodinjska dela, potem pa je dan že skoraj zapolnjen.

Delo življenje: Kako pa preživite dopust?

Doroteja Bogataj: Na dopust ne hodim. Rada sem doma. Z veseljem pa obiščem svoj stari dom v Ledinah. Tam sedaj živi sestra. Včasih se tam srečamo tudi z brati in sestrami. Dve sestri sta žal že pokojni.

Delo življenje: Kot sta povedala vodja oddelka in mojstrica, se v sekalnici ločite vseh del.

Doroteja Bogataj: Da. Opravljam razna dela. Kjer je potrebno, povsod poprimem in se ne pritožujem. Sem ena izmed delavk, ki ponavadi pridejo v Alpino eno uro pred ostalimi. V sekalnici je že vedno tako, da je treba ogreti stroje, namazati pete, ali opravi-

ti kaka pripravljala dela, da lahko potem drugi delajo naprej.

Delo življenje: Vas prihod eno uro pred ostalimi ne moti?

Doroteja Bogataj: Ne. Zjutraj rada vstanem. S tem res nimam težav.

Delo življenje: Vodja pravi, da brez oporekanja pridete tudi, kadar je potrebno delati več kot polni delovni čas.

Doroteja Bogataj: Nadur je manj kot jih je bilo včasih. Toda če je potrebno in če le nimam kakšne druge, zelo nujne obveznosti, vedno pridem tudi popoldne ali ob sobotah.

Delo življenje: Ste ob takih dnevih, ko delate več, bolj utrujeni?

Doroteja Bogataj: Malo že. Toda, ko zapadem v nek ritem, potem ni tako težko. Imam pa srečo, da sem kljub temu, da sem med starejšimi v Alpini, dokaj zdrava. Vsaj do zdaj kakšnih posebnih zdravstvenih težav nisem imela.

Delo življenje: Kako pa je z dosegom norme?

Doroteja Bogataj: Tudi tu nimam težav. Seveda pa je delo različno. Enkrat je lažje, drugič pa se je treba malo bolj potruditi.

Delo življenje: Postala ste delavka meseca. Ste kaj slutila, da se pripravljate kaj takega?

Doroteja Bogataj: Niti v sanjah nisem pričakovala kaj takega. Bila sem zelo presenečena.

Delo življenje: Kako je bilo tisti dan, ko ste prejeli nagrado?

Doroteja Bogataj: Bila sem tako presenečena, da sploh ne vem, kako je izgledalo. Mislim, da se nisem najbolje znašla. Prišla sta direktor splošno kadrovskega sektorja Zoran Kopač in vodja oddelka Zdravko Pišljar. Povedala sta mi, da sem izbrana za delavko meseca. Sledila je čestitka. Potem sem bila en čas tako šokirana, da nisem vedela kaj bi. A kaj hočeš, delati je treba naprej.

Delo življenje: Se bo za vas zdaj kaj spremenilo?

Doroteja Bogataj: Nič. Delavka bom ostala do konca. Še naprej pa bom delala kot sem do sedaj. Pa saj to ne bo več dolgo. Letos septembra zaključujem svojo delovno pot.

Delo življenje: Letos odhajate v pokoj. Kako se počutite, ko se po toliko letih dela počasi poslavljate od dela, sodelavcev, utečenega tempa življenja?

Doroteja Bogataj: Pride čas, ko se izteče delovna pot in pride drugo življenjsko obdobje. Po eni strani je človek vesel, po drugi strani pa veš, da od tu ni več povratka. Jaz rada delam. Kot sem že povedala, z zdravjem nimam težav. V Alpini sem zadovoljna in nimam kakšnih posebnih pričakovanj, kako bo potem.

Če bom zdrava, bom imela dela tudi doma dovolj. Vendar pa človek ne sme preveč razmišljati za naprej.

Jožica Kacin

Drago Krolnik – Uspešno smo zaključili projekt izdelave orodij za nove smučarske čevlje

Drago Krolnik, orodjarna, delavec meseca februarja, Foto: Klemen Možina

Učitelj telesne vzgoje v Osnovni šoli v Žireh Bogdan Eržnožnik je na neki predstavitvi v teh dneh ocenil, da je v Žireh veliko zanimanja za športno vadbo, in da je ta dejavnost močno zakoreninjena med vsemi starostnimi skupinami prebivalcev. Eden izmed takih, ki je z vsem srcem predan športu in bi brez njega skoraj ne mogel živeti, je tudi delavec meseca februarja Drago Krolnik. Drago: delavec, mož, oče, sin, prijatelj, ki pa kljub svojim štiridesetim, v katera se podaja v prihodnjih dneh, ostaja mlad; po telesu in duši. Od rane mladosti se srečuje s športom in ostaja mu zvest. Srečamo ga povsod. Na tenisu, kolesarjenju, smučanju, pri skokih ... Povedal je, da ga je letos prevzel tudi smučarski tek. Pa Drago ni tisti, ki bi se samo udejstvoval. Dosega

tudi najboljša mesta. Ima že toliko medalj, da že skoraj ne ve, kam bi jih dajal. Odličja pa niso le iz tekmovanj v kraju in okolici. V mladosti je bil odličen smučarski skakalec. Kot pionir je bil dvakrat državni, štirikrat pa republiški prvak.

Februarja 2003 v letu, ko bo dopolnil štirideseto leto življenja in ko bo dopolnil tudi dvajseto leto delovne dobe, pa je dosegel še eno zmago. Postal je delavec meseca februarja.

Delo življenje: Pozdravljen Drago Krolnik. Danes se mi zdite zelo urejeni. Nov izgled, postrizeni lasje, bradica ... Ste se uredili za to priložnost? Ste vedeli, kaj vas čaka?

Drago Krolnik: Ne, nisem se uredil za danes. Že nekaj časa sem tak. Res pa je,

da sem vedel, da so me sodelavci predlagali za delavca meseca. Vendar točno kdaj bom in ali bom izbran, nisem vedel.

Delo življenje: Torej danes, ko je k vam pristopil generalni direktor, niste bili tako presenečeni?

Drago Krolnik: Ne. Videl sem ga, ko je prišel v orodjarno. Potem je stopil do mene in mi čestital.

Delo življenje: Zakaj pa menite, da ste si nagrado zaslužili?

Drago Krolnik: Osebnostno mislim, da je bila nagrada plod dobrega dela vse orodjarne. V preteklih mesecih smo zelo uspešno zaključili projekt izdelave orodij za nov smučarski čevljev Challenger. To je bilo zelo zahtevno delo. Opravili smo ga dobro in v določenem roku. Projekt je potekal celo leto. Da je uspel, je zasluga vse orodjarne, to je tistih, ki so ta orodja izdelovali, in tistih, ki so skrbeli za pripravo. Mislim, da bi za tako delo lahko bili nagrajeni vsi v oddelku. Praksa pa je taka, da nagrado za delavca meseca dobi eden in izbrali so mene.

Delo življenje: Kakšno delo opravljate?

Drago Krolnik: Sem ročni orodjar. Že ime pove, da delam in sestavljam orodja. Ročno pa ne pomeni samo, da delam na roko. Velik del obdelav je ročen, nekatere stvari pa opravim tudi s stroji.

Delo življenje: Izdelava enega orodja zahteva precej delovnih ur.

Drago Krolnik: Koliko delovnih ur opravimo je odvisno od zahtevnosti orodja. Nekatera orodja ročni orodjarji obdelujemo tudi do dvesto ur.

Delo življenje: Reciva laično. Dobite kos železa in ga obdelate.

Drago Krolnik: Ne čisto tako. Obdelovanec se najprej obdelava na rezkalnih in frezalnih strojih. Tako obdelan izdelek dobi ročni orodjar in potem dela naprej.

Delo življenje: Kaj dela?

Drago Krolnik: Brusi, gladi, reže, vrta ... kar je potrebno. V orodjarni je poleg mene še pet ročnih orodjarjev. Vsak dobi v obdelavo svoj kos in potem delamo, dokler izdelek ni končan.

Delo življenje: Delo je zelo natančno, kaj pa napake?

Drago Krolnik: Delo je res natančno. Tu se ne pogovarjamo o milimetrih, temveč o desetinkah milimetrov. Napake ne sme biti. Ko damo izdelek iz rok, mora biti narejen povsem točno. Prav

glede natančnosti smo se veliko naučili od Japoncev. Izdelovali smo jim neka orodja. Zahtevali so brezhiben izdelek.

Delo življenje: Vam tako delo ustreza? Ali je to delo za nekoga, ki je tako dinamičen, vedno v gibanju?

Drago Krolnik: Delo mi je všeč. Res da zahteva veliko koncentracijo, toda ko je izdelek narejen, je delavec vesel, da je spet opravil nekaj koristnega. Je pa tudi res, da takega dela ne moremo opravljati osem ur brez prestanka. Malo odmora je vsekakor potrebno.

Delo življenje: Delate na podlagi načrtov, predlog?

Drago Krolnik: Prav to pa je šibka točka našega dela. Ročni orodjarji bi si želeli, da bi za vsak izdelek dobili risbo, tega pa pri nas ni. Ker smo na teh delih sami izkušeni delavci, se znajdemo tudi brez risb, vendar to ni tisto pravo. Upam, da nam bo uspelo v bodoče spet uvesti način, ko bomo skupaj z novim obdelovancem dobili tudi risbo.

Delo življenje: Povejte nam še nekaj o tem, kakšna je vaša delovna pot?

Drago Krolnik: Nič posebnega. Po osnovni šoli sem se odločil za orodjarja. Takrat smo pol leta hodili v šolo, pol leta pa smo bili v podjetju. Začel sem s praktičnim delom. Prišel sem v orodjarno. Mislim, da je to dobro in da bi morali tako vrsto šolanja pri poklicnem izobraževanju obdržati. Ko sem po pol leta začel hoditi v šolo, sem že nekaj vedel o svojem bodočem delu. Tudi strokovni predmeti so me zato bolj zanimali. Ko smo šolo končali, pa smo nekaj znali in lahko hitro poprijeli za delo.

Delo življenje: Začeli ste v orodjarni in tu tudi ostali?

Drago Krolnik: Točno tako. Delovno razmerje sem prekinil le toliko, da sem odšel v vojsko.

Delo življenje: Bili ste še jugoslovanski vojak. Kje ste služili?

Drago Krolnik: Bil sem v Nikšiču v Črni gori.

Delo življenje: Kakšni so vaši spomini na teh petnajst mesecev?

Drago Krolnik: Bila je zanimiva izkušnja. Doživeli smo veliko dobrega, še več pa slabega.

Zame v vojski ni bilo težko. V tem kraju so živeli naši znanci. To mi je precej olajšalo vojaško življenje. Prav zato imam na prebivalce iz tega mesta tudi zelo lepe spomine. Drugače pa mislim,

da je bilo tako služenje vojaškega roka brez smisla. Od začetka že, ko smo se urili, potem pa nismo imeli nobenega pravega dela. Bil sem v »pešadiji«. Nosil sem »šarca«, vendar to zame ni bilo težko.

Delo življenje: Ko ste odslužili vojaški rok, ste se vrnili domov in se zaposlili v Alpini na istem delu kot prej?

Drago Krolnik: Da. Leta 1984 sem se vrnil. Čakalo me je delo, ki ga opravljam še sedaj.

Delo življenje: Orodjarna je edini oddelek v Alpini, kjer so zaposleni izključno moški.

Drago Krolnik: Res je. Toda to ne pomeni, da se ne razumemo in da nas poleg tega, da smo sodelavci, ne družijo še druge vezi.

Delo življenje: Katere?

Drago Krolnik: Kot se za prave moške spodobi, se veliko ukvarjamo s športom. Dogovorimo se in gremo. Enkrat letno imamo piknik, nekajkrat gremo v hribe, na turo s kolesom, smučat ... Za vsako področje imamo nekoga, ki je zadolžen za organizacijo. Največ zaslug za taka druženja pa ima mojster Stojan Žakelj, ki je tudi zelo navdušen športnik.

Delo življenje: Vemo tudi, da organizirate veleslalomске tekme med orodjarji in delavci iz razvoja.

Drago Krolnik: Da. To je že večletna tradicija. Imamo tudi prehodni pokal. Tekmo organiziramo zdaj eni, zdaj drugi. Običajno zmaga organizator. To se zgodi zato, ker on računa rezultate in izbere tak način, da je pokal njihov.

Ravno danes, ko se pogovarjamo, imamo tako tekmo. Šli bomo na Vrsnik. Tekme se bo udeležilo nekaj manj kot štirideset delavcev. Organizatorji so delavci iz razvoja, če bodo zmagali, bomo pa videli ...

(Opomba avtorice prispevka: Tokrat se je prvič, odkar potekajo ta tekmovanja, zgodilo, da organizator ni zmagal. Niti tako dobra matematika, ki jo v razvoju gotovo obvladajo, ni pomagala in pokal je že drugič v rokah orodjarjev. Drago Krolnik je zasedel drugo mesto.)

Delo življenje: kateri športi pa so vam najbolj pri srcu?

Drago Krolnik: Vsi. Tenis, odbojka na pesku, kolesarjenje, smučanje. Letos sem začel teči na smučeh in priznam, da mi je zelo všeč.

Delo življenje: Kako pa še zapolnete prosti čas?

Drago Krolnik: Večinoma za šport. Če se sam ne ukvarjam z njim, pa ga spremljam na televiziji. Rad tudi berem. Vedno imam doma kakšno knjigo. Posebno všeč so mi tiste, ki opisujejo naše alpinistične dosežke. Včasih se zotopim tudi v kak roman. Posebno, kadar gremo z družino na morje, si krajšam čas z branjem.

Delo življenje: Hodite redno na morje?

Drago Krolnik: Sedaj že dve leti nismo

bili na morju. Raje imam zimske športe in zato najprej poskrbim za to. Letos januarja smo šli smučat v Italijo. Bilo je čudovito.

Včasih grem tudi na naš Črni Vrh pri Cerknem. Toda naša smučišča se z italijanskimi prostranstvi ne morejo primerjati.

Delo življenje: Govorite o športih, nič pa ne omenite skokov. Mar niste bili zelo perspektiven skakalec?

Drago Krolnik: Od šestega leta naprej sem treniral smučarske skoke. Dvakrat sem bil državni in štirikrat republiški

prvak. Pri petnajstih letih pa sem zapustil ta šport.

Delo življenje: Zakaj?

Drago Krolnik: Takrat je žirovski skakalni klub deloval v zelo težkih finančnih razmerah. Vse smo morali financirati sami. Vabili so me, naj se pridružim Iliriji v Ljubljani, vendar se nisem odločil. Šel sem v šolo. Namesto skokov sem se začel ukvarjati z drugimi športi. Tako se je končala moja skakalna kariera. Nikakor pa ne moja ljubezen do športa, ki bo ostala.

Jožica Kacin

Pogovarjamo se z Nežo Kopač, organizatorko domače prodaje

Neža Kopač

Nežo Kopač že nekaj let srečujemo v Alpini. Sprva smo se videvali le občasno, ko je kot študentka Alpine opravljala redno počitniško prakso. Lani januarja se je zaposlila kot pripravnica in decembra uspešno opravila strokovni izpit. Zanj je izdelala seminarsko nalogo z naslovom: Zaposleni in notranje trženje v Alpinini maloprodajni mreži.

Neža je perspektivno in zanimivo dekle. Tudi pripravnikov in strokovnih izpitov v zadnjem času ni veliko, zato smo Nežo poprosili, da nam o svoji izkušnji pripravništva in o tem, kako vidi podjetje in v njem sebe, pove nekaj tudi za naš časopis.

Delo življenje: Videla sem vas, kako ste pritekli po stopnicah. Ste vedno tako energični?

Neža Kopač: Običajno mi energije ne primanjkuje. Poskušam ohraniti optimi-

zem in dobro voljo, tudi ko ne gre vse tako kot bi želela.

Delo življenje: Danes ste bili na službeni poti. Mi lahko zaupate, kakšno nalogo ste opravljali?

Neža Kopač: Bila sem na radiu Kranj. Mercator pripravlja oddaje o prodajnem programu prodajaln v Mercator centrih. Danes smo predstavljali našo prodajalno v Mercator centru v Kranju.

Delo življenje: Predstavili ste Alpino in obutev, ki jo bomo nosili v prihodnjih dneh.

Neža Kopač: Da. Oddaja je potekala v živo. Spregovorila sem o naši modni in športni kolekciji in o modnih trendih, ki so zastopani v pomladanski in poletni kolekciji. Mislim, da je taka oblika seznanjanja kupcev zelo koristna in praktična. Pri marketingu moramo poskrbeti za to, da čim bolje predstavimo Alpino, predvsem pa, da poudarimo naše prednosti.

Delo življenje: Se ukvarjate z odnosi z javnostmi?

Neža Kopač: Ne bi mogla reči natančno tako. Delam na različnih področjih. To pa je pravzaprav tudi problem. Delovno področje, ki ga pokrivam, je zelo obsežno. Včasih se bojim, da je vsega preveč in da začrtanega ne bom mogla dovolj dobro opraviti. Tega pa nočem. Mislim, da bom morala temeljito razmisliti, kako bom usklajevala svoje delo.

Delo življenje: Kakšne so torej vaše naloge?

Neža Kopač: V grobem bi svoje delo lahko razdelila na dve področji. Prvo je sodelovanje pri izbiri kolekcije za prodajalne. Tu je potrebno podrobno spremljati tekočo prodajo v prodajalnah, konku-

renco in modne trende, kar pomeni tudi veliko potovanje. Od izbire kolekcije je odvisna prodaja in zato je to zelo obsežno in odgovorno področje. Tu gre za obutev, ki jo izdelamo v Alpini kot za tisto, ki jo dokupimo drugod.

Drugo pa je sodelovanje v marketinškem timu. Vse skupaj se je začelo z urejanjem internetnih strani, nato pa sem začela sodelovati tudi pri izdelavi katalogov in raznih drugih predstavitev Alpine in njenih izdelkov.

Delo življenje: Dela je torej več kot dovolj. Kaj vas čaka v prihodnjih dneh?

Neža Kopač: Pripravljamo obutev za naslednjo jesen in zimo. Nekaj pomembnih modnih smernic je že mogoče opaziti in upam, da jih bomo uspešno vključili v našo kolekcijo. Tako kot pri poletni kolekciji tudi pri zimski čakamo na zadnje modne trende, ki jih bomo uvrstili v naše modele. Takšen pristop le še povečuje dinamičnost dela, saj je neprestano potrebno slediti novostim in dopolnjevati kolekcijo.

Delo življenje: Vrniva se malo na začetek. Zaposlili ste se v Alpini. Decembra ste zaključili enoletno pripravniško prakso. Je taka oblika, za začetek dela mladega človeka, ki pride neposredno iz šole, potrebna?

Neža Kopač: Mislim, da je to kar dobra oblika uvajanja. Prav bi bilo, da bi vsak, ki pride iz šole, najprej opravljal pripravništvo. V šoli se naučimo teorije, praksa pa je druga šola, ki je vsekakor ne smemo podcenjevati. Seveda je nujno, da osvojimo tako eno kot drugo in da oboje čim bolje združimo.

Delo življenje: Vam je pripravništvo dalo, kar ste od njega pričakovali?

Neža Kopač: Takoj, ko sem se zaposlila, sem pričela delati v maloprodajni mreži. Mislim, da sem dokaj hitro dobila zelo konkretne naloge. Na začetku je bilo malo težje. Kar naenkrat je bilo mnogo novega. Toda, če je človek pripravljen resno prijeto za delo in če ima pred seboj določene cilje, gre. Mislim, da sem v času pripravništva dovolj dobro spoznala Alpino in delo, ki naj bi ga sedaj opravljala. Najboljša stran takega uvajanja pa je, da sem kljub samostojnim nalogam, za nasvet lahko vprašala kogarkoli iz naše delovne sredine. Vsi so bili prijazni in so mi vedno pomagali.

Delo življenje: V času pripravništva ste dobili neposredne naloge, ki ste jih, tudi uspešno zaključili oziroma jih boste nadaljevali pri svojem sedanjem delu?

Neža Kopač: Začela sem pri izboru Alpinine obutve in obutve iz dokupa za prodajalno. Poudarek je bil na ženski modni obutvi. To je bilo v bistvu moje primarno delo. Nato sem sodelovala pri začetkih posodobitve Alpinine internetne strani. Vključila sem se tudi v marketinški tim. Z vsemi nalogami nadaljujem tudi sedaj, ko je pripravništva konec.

Delo življenje: V tem dobrem letu zaposlitve, ste spoznali Alpino in delo na svojem področju. Kot mlada delavka, polni energije in optimizma, gotovo vidite mnogo takega, kar bi želeli spremeniti oziroma urediti drugače.

Neža Kopač: Res je. Spoznala sem Alpino, predvsem pa svoje področje. Mislim, da bo potrebno še marsikaj spremeniti.

Predvsem bi bilo potrebno vzpostaviti dober sistem notranjega komuniciranja. Pretok informacij med kupci, prodajalci in centralo bi bilo potrebno okrepiti, saj je le-teh večkrat premalo. Neposredne informacije od kupcev in prodajalcev bi pomagale pri sprejemanju odločitev.

Delo življenje: To drži. Toda ali je taka komunikacija res naša usmeritev. Mar se ne dogaja, da včasih vemo za problem, pa ne reagiramo tako, kot bi bilo potrebno?

Neža Kopač: Tudi to se dogaja. Včasih iz objektivnih razlogov pač ne moremo odpraviti določenega problema. Boljša predhodna komunikacija bi velikokrat lahko pomagala, da do nekaterih problemov sploh ne bi prišlo. Alpina je le veliko podjetje, ki mu včasih primanjkuje hitre odzivnosti in večji pretok informacij. Ne samo tu, pri tem mislim tudi na druga področja.

Delo življenje: Pogrešate tudi sodelovanje s prodajalci v naših prodajalnah?

Neža Kopač: Tudi to je zelo pomembno. Prodajalci so vsak dan v neposrednem stiku s kupci. Oni lahko dajo veliko podatkov in nasvetov. Mi pa bomo morali poskrbeti, da bomo ta stik najprej znali pridobiti, nato pa dobljeno statistično analizirati in nenazadnje koristno uporabiti pri odločanju.

Delo življenje: Kje še vidite tako imenovane luknje, ki jih bo potrebno zapolniti?

Neža Kopač: Velik napredek smo dosegli s centralnim naročanjem. Razpošiljan-

je blaga med prodajalnami poteka, vendar se bomo morali tudi tu še bolj potruditi in intenzivneje slediti modelom. Če določene obutve v eni prodajalni dalj časa ne bomo prodali, jo bomo morali preusmeriti tja, kjer je po takih modelih več povpraševanja.

Seveda pa je za dobro prodajo zelo pomembno, kakšni so naši izdelki. Pri tem ne mislim samo na izgled, ki je za določene kupce izjemno pomemben, temveč tudi na udobje in kakovost izdelave. Še bolj se bomo morali prilagajati potrebam in željam kupcev, saj se bodo le zadovoljni kupci ponovno vračali v naše prodajalne.

Delo življenje: Vam je delo, ki ga opravljate všeč?

Neža Kopač: Seveda. Je pestro, zahteva veliko gibanja, sodelovanja s sodelavci, potovanj; vsak dan je kaj novega. Vedno se je treba prilagajati, seznanjati z nečim novim. Niti za trenutek »ne smeš zaspati« kot bi rekli v žargonu, ker »te lahko takoj povozi čas«.

Delo življenje: Boste poskrbeli, da vas čas ne bo povozil?

Neža Kopač: Upam, da bom. Ko je človek mlad ima polno energije in ustvarjalnosti in mislim, da je moje delo pisano prav na tako kožo. Z leti pa se lahko zgodi, da se človek, kot pravimo »izpoje«. Če pride do tega je bolje, da prične s čim novim. Verjamem, da bom uspešno premagovala izzive, ki me čakajo pri mojem delu.

Jožica Kacin

KADROVSKE NOVICE

Januar

V januarju 2003 ni bilo novih zaposlitev.

Več je bilo odhodov. Na osnovi sporazumne odpovedi pogodbe so z delom prenehali: Stanko Čuk in Marjan Faganel iz obrata Col, Marta Vojska iz oddelka šivalnica, Jakob Rado - Podobnik iz servisne službe, ki je odšel v pokoj, Barbara Pušnik iz prodajalne Slovenska Bistrica in Andrej Burnik iz oddelka brizgana obutev.

Februar

V mesecu februarju bistvenih sprememb na področju zaposlovanja ni bilo. Andrej Burnik je ponovno nastopil delo. Na osnovi sporazuma o raz-

veljavitvi pogodbe sta z delom prenehali Sonja Cenček in Breda Kuntarič, obe iz prodajalne Jesenice I.

Marec

V prvi polovici marca so iz naše delovne sredine odšli: Anica Slemenšek iz obrata Col, Ivan Jerman iz grosistične prodaje in Anastazija Blejc iz prodajalne Domžale. V pokoj odhajata tudi Jožef Bogataj iz oddelka termoplasti in Viljem Kogovšek iz vzdrževalne službe.

V dveh prodajalnah smo zaposlili nove prodajalce. V prodajalni Slovenska Bistrica je nastopila delo Valerija Turner, v prodajalni v Kamniku prodajalka Martina Šuštar.

Ob odhodu v pokoj

Iz naše delovne sredine je januarja odšel v pokoj Jakob – Rado Podobnik iz servisne službe. V mesecu marcu odhajata v pokoj dolgoletna sodelavca Jožef Bogataj iz oddelka termoplasti in Viljem Kogovšek iz vzdrževalne službe.

Ob tem jim želimo: »Naj se vam tempo življenje malo upočasni. Posvetite se sebi in izpolnite svoje želje. Polno dobre volje, zdravja in toplih medsebojnih odnosov.«

Našim upokojevcem v slovo

»Kje ste naši dragi, ki vas čakamo zaman, da pridete nazaj – da osvetlite naš vsakdan? Slovo prehitro je prišlo, spomini pa ostajajo.«

V zadnjem mesecu leta 2002 je za vedno odšel od nas naš upokojenec JOŽE MLINAR.

Rojen je bil 4. marca 1927 v Brebovnici. V letih od 1947 do 1959 je občasno delal v Alpini, ostalo pa v podjetju za urejanje hudournikov, podjetju za gradnjo cest, v pekariji in drugod.

Od julija leta 1959 dalje je bil Jože Mlinar stalno zaposlen v Alpini. Začel je kot delavec v neposredni proizvodnji. Od leta 1960 dalje

je bil najprej pomočnik v skladišču gotove obutve, z leti je napredoval na urejevalca skladišča. Julija leta 1985 se je invalidsko upokojil.

Poslavljamo se od našega upokojenca Jožeta Mlinarja, ki bo ostal med delavci in upokojenci Alpine v lepem spominu.

Februarja se je od nas in vseh dragih za vedno poslovil naš upokojenec STANISLAV ERJAVEC. Rojen je bil 6. maja 1940 v Ledinah. Z družino je živel na Gornjem Vrsniku.

Stanislav Erjavec je pričel delati kmalu po osnovni šoli. Najprej je bil Ajdovščini, nato v rudniku v Idriji, v gozdnem gospodarstvu in lesni industriji v Idriji. V Alpini je Stanislav Erjavec pričel delati junija leta 1971. Zaposlil se je v mizarški delavnici, nato pa je opravljal dela v vzdrževalni službi. Novembra 1997 se je upokojil.

Našega pred nedavnim upokojenega sodelavca Stanislava Erjavca bomo pogrešali in ga bomo ohranili v lepem in trajnem spominu.

V mesecu decembru smo se poslovili od našega upokojenca JOŽETA VERBIČA. Rojen je bil 6. oktobra 1933 v Logu na Vrhniki. Po končani osnovnošolski obveznosti, se je iz-

šolal za kvalificiranega avtomehnika in šoferja.

V Alpini se je zaposlil oktobra leta 1958. Najprej je opravljal delo mehanika. Julija 1960 je bil premeščen na delo šoferja; najprej osebnega avtomobila, nato pa tovornega vozila. V invalidski pokoj je odšel septembra leta 1986.

Vsi, posebno pa najbližji sodelavci iz avtoprometa, bomo upokojenega šoferja Jožeta Verbiča ohranili v trajnem spominu.

Poslovili smo se od naše upokojenke iz Gorenje vasi IVANE KEJŽAR. Rojena je bila 8. aprila leta 1926 na Srednjem Brodu v Poljanski dolini. Z delom v Alpini v obratu Gorenja

vas je pričela v začetku januarja leta 1965. Ves čas je opravljala dela pomožne izdelovalke zgornjih delov. Življenje Ivani Kejžar ni prizanašalo. V rani mladosti je ostala brez matere. Zgodaj je postala vdova in se sama borila za preživetje sebe in otrok. Po invalidski upokojitvi avgusta leta 1985, je bila zaradi bolezni oskrbovanka v domu za ostarele. Nekdanji delavci in upokojenci Alpine, predvsem pa sodelavci iz obrata Gorenja vas, bomo Ivano Kejžar ohranili v dobrem in lepem spominu.

V prvih dneh marca smo se poslovili od upokojenca JANEZA FILIPIČA. Rojen je bil 10. avgusta 1923. Živel je na Logaški cesti 34 v Žireh.

Po končani osnovni šoli je obiskoval obrtno šolo. Postal je kovač. Pred prihodom v Alpino je delal v različnih podjetjih. V Alpini se je Janez Filipič, kot skladiščni delavec v skladišču, zaposlil februarja leta 1970. Nato je opravljal delo ekspeditorja in kasneje skladiščnika. Upokojil se je februarja leta 1984.

Sedaj se je Janez Filipič za vedno poslovil. Sočustvujemo z domačimi in jim izrekamo sožalje, delavci in upokojenci Alpine ga bomo ohranili v lepem in trajnem spominu.

Šolanje za obutvenega tehnika se je končalo z zaključnimi izpiti

V februarju je potekala poklicna matura za delavce, ki se šolajo na Srednji tekstilni, obutveni in gumarski šoli Kranj. Fotografija je iz ustnega zagovora izdelka. Izpit opravlja Slavica Alibegić iz Gorenje vasi.

Po končani pripravniški dobi je potrebno opraviti še strokovni izpit

Po končani pripravniški praksi je potrebno opraviti še strokovni izpit. Ta obsega splošni del, kjer pripravnik pokaže splošna znanja glede podjetja ter posebni del, v katerega je vključen zagovor seminarske naloge. Fotografija je iz izpita, ki ga je opravljal Neža Kopač. V komisiji so sodelovali še Primož Kopač, Aleš Dolenc in Marta Mlinar. Foto: Janko Sekne

Veleslalom Alpina 2003 v Goropekah

V nedeljo, 9. februarja so prizadevni ljubitelji smučanja v Alpini pripravili veleslalom Alpina 2003. Lani je bila tekma zaradi pomanjkanja snega v Črnem Vrhu, letos pa so se odločili za domač teren. V dokaj mrzlem dopoldnevu, se je v Go-

V Goropekah je bilo kar živahno. Nekateri so tekmovali, drugi pa samo navijali.

Najboljši v svoji kategoriji: Drago Krolnik, Drago Kramperšek (obnem tudi najboljši čas tekme) in Bojan Podobnik. Zadaj prav tako z medaljo okrog vratu, pa tudi v roki, komercialni direktor Aleš Dolenc in komentator Franci Mlinar.

ropekah zbralo preko sto tekmovalcev. Natopili so v vseh kategorijah; od otrok zaposlenih do upokojenec in seveda delavk in delavcev Alpine. »Kot v dobrih starih časih, ko je bilo smučanje na višku.« so komentirali poznavalci. Čeprav so

Ekipa tekmovalcev iz sekalnice: Fani Pišlar, Marija Kavčič, Antonija Jereb, Zdravko Pišlar, Aleš Stanovnik, spredaj pa Vinko Kopač.

medalje prejeli le prvi trije, so bili vsi neke vrste zmagovalci, saj na takih prvenstvih ni važna le zmaga. Pa vendar imamo v Alpini tudi favorite. Med moškimi je na cilj najhitreje prismočal Drago Kramperšek, med ženskami pa Anuška Kavčič.

J.K.

Letošnja zima je smučarjem naklonila kar nekaj veselja in tekmovalnega duha

Tekmovalna sezona v Žireh se je pričela 12. januarja z veleslalomom za otroke do osmega razreda osnovne šole v Žireh. 19. januarja so se na Bedrihu tekmovalci v vseh kategorijah pomerili v smuku. Isti dan je bil v Žireh pri Štefanu tudi veleslalom za »pokal ministrant«. Sledilo je še več tekem. Smučarji so se pomerili tudi na okoliških smučiščih, na Vrsniku, v Šentjoštu, v Zavratcu in še kje.

1. marca je bilo v Goropekah občinsko prvenstvo v veleslalomu. Ekipo je prvo mesto dosegla Alpina, drugi je bil Kladivar.

J.K.

V Žireh skakalna tradicija ne bo izumrla

9. februarja je bilo na žirovski dvaindvajset metrski skakalnici »Pri Bartelu« živahno. Dopoldne so se v ekipnem državnem prvenstvu pomerili dečki do enajst let. Prišlo je enajst ekip, z osemindesetimi tekmovalci in tekmovalkami. Ekipa Alpine je bila peta.

Popoldne pa je bila tekma veteranov. Najstarejši udeleženec je bil Stanislav Čar, videli pa smo kar nekaj domačih skakalcev, ki so pred leti uspešno zastopali barve Skakalnega kluba Alpine. Tekmovali so tako s skakalnimi kot tudi z alpskimi smučmi. S skakalnimi je najboljši rezultat dosegel Tomaž Ferlan iz Gorenje vasi, z alpskimi pa Darko Benedik iz Žirov.

J.K.

Čeprav sedemdesetmeterska skakalnica v Novi vasi že dolgo ni gostila skakalcev, pa je spomin na tiste dni med Žirovci še živ. Da je zanimanje za ta šport še vedno veliko, so dokazali tudi mnogi, ki so si ogledali skoke veteranov.

Jaka Oblak se tudi letos uvršča med najboljše

Ekipa Slovenije, za katero je nastopil tudi Jaka Oblak, je na mladinskem svetovnem prvenstvu na Švedskem dosegla drugo mesto in tako izboljšala lanskoletno tretjo uvrstitev.

Prav tako so se naši skakalci izkazali na zimskem olimpijskem festivalu evropske mladine. Na devetdeset metrski skakalnici v Planici so bili ekipno prvi. Tudi tu je nastopil Jaka Oblak. Poleg njega sta bila v ekipi še Rok Benkovič in Zvonko Kordež. V tekmovalstvu posameznikov je bil Jaka Oblak na isti skakalnici četrti.

Sebastian Jereb

11. februarja smo v Žireh pozdravili Jaka Oblaka, ki se je z mladinskega svetovnega prvenstva vrnil z bronasto medaljo. Na fotografiji trener žirovskih skakalcev Sebastian Jereb, trener slovenske mladinske reprezentance Jure Triplet, skakalec Jaka Oblak in njegov oče Janez Oblak.

Naši skakalci dosegajo lepe rezultate

Na državnem prvenstvu za starejše mladince so bili naši skakalci ekipno drugi. Za Smučarski skakalni klub Alpine so nastopili: Jure Kumer, Jaka Oblak, Tomaž Naglič in Tadej Vegelj. Posamezno je bil Jaka Oblak tretji, Jure Kumer pa sedmi.

Na državnem prvenstvu dečkov do 11 let je bil Nace Šinkovec drugi.

Ekipo so dečki do 13 let dosegli tretje mesto. Za Smučarsko skakalni klub Alpine so nastopili: Andraž Jurca, Andrej Mlinar, Nace Šinkovec in Denis Zupančič.

Imamo tudi državno prvakinjo pri deklicah do 11 let. Prvo mesto je osvojila Barbara Klinec.

Sebastian Jereb

V soboto 15. februarja je bilo v Žireh šolsko prvenstvo v skokih. To je bila tudi prilika, da se v tem športu pomerijo tudi tisti, ki do sedaj tu niso dejavno sodelovali, za nekatere je bila to tudi vzpodbuda, da so se vključili v klub. Smučarski skakalni klub pa vabi tudi ostale, ki bi se jim želeli pridružiti, da pokličejo Sebastiana (041 429 875) ali Zorana (031 302 353).

Maškare

Turistično društvo Žiri je tudi letos pripravilo pustno povorko. Maškare so se po končanem sprevodu zbrale v večnamenskem prostoru osnovne šole. Bilo je veselo. Tudi po zaslugi temperamentne voditeljice in maškare Mine. Tri izmed maškar, ki so na fotografiji, so bile nagrajene.

Pihalna godba Alpine s svojimi ubranimi zvoki igra že 55 let

»Pa res čas tako hitro beži?« se je vprašala voditeljica Saša Pivk Avsec, ki je tudi letos povezovala božično-novoletni koncert Pihalne godbe Alpine. Koncert je bil še posebej slovesen, saj je bil namenjen tudi praznovanju 55-letnice delovanja Pihalne godbe Alpine.

Leto 2002 je bilo za žirovske godbenike posebno leto. Zaznamovano je bilo z obiskom večnega mesta Rima ter s petinpetdeseto obletnico delovanja godbe. Tjeh obletnici smo

posvetili tudi decembrski, božično-novoletni koncert. Zaradi velikega zanimanja smo ga izvedli kar dvakrat. Prvi je bil 26. decembra, drugi pa 28. decembra. Oba sta bila med po-

slušalci zelo lepo sprejeta. Nekaj besed je spregovoril tudi predsednik uprave Alpine mag. Martin Kopač, ki nam je čestital ob obletnici ter se nam zahvalil za to, da smo tudi mi s svojim kakovostnim igranjem poneli ime Alpine v svet. Za naše dobro igranje ima prav gotovo največ zaslug naš dirigent Milan Matičič. Čestital nam je tudi župan občine Žiri, Bojan Starman. Zagotovil nam je, da bo občina še naprej podpirala razvoj naše godbe.

Na koncertu 26. decembra so godbeniki prejeli tudi Galussove značke in priznanja. Podeljenih je bilo več bronastih in srebrnih značk, za več kot dvajset let igranja pri godbi pa sta zlato Galussovo značko prejela Cveto Gruden in Božo Mlinar.

Za izvedbo obeh koncertov pa se niso trudili le dobitniki značk in priznanj. Vsi, ki igramo pri pihalni godbi Alpina smo se prizadevali, da smo čim bolj obogatili naše glasbeno znanje. Letos je bil na sporedu zelo zahteven program. Poudarek je bil na filmski glasbi.

Godbeniki pa se zahvalujemo vsem, ki so nam omogočili koncert. Najprej je to Alpina ter še posebej njen svobodni sindikat. Sodelovala sta tudi Etiketa in Kladivar. Po končanem koncertu smo imeli pogostitev. Tj pa ne bi bilo, če se zanj ne bi potrudili izvrstni kuharji in kuharice Alpine. Vsem najlepša hvala.

Hvala tudi direktorju Milanu Matičiču, ki nas je pripravil za ta koncert in predsedniku Viktorju Zaklju, ki nam je pripravljaval notne zapise.

Leto 2002 se je za godbenike Pihalne godbe Alpine lepo končalo. Pred nami pa je novo obdobje, ki čaka z novimi izzivi. Godbeniki smo nanje pripravljeni. Upamo, da bomo uspešni kot smo bili do sedaj.

Barbara Kopač

Začetki godbe v Žireh segajo že v leto 1906, ko je gasilsko društvo ustanovilo lastno godbo. Od leta 1914 do 1918 zaradi prve svetovne vojne godba ni delovala. Leta 1919 so spet začeli igrati. Do leta 1940 se je godba z vzponi in padci prebijala naprej, potem pa je prišla druga svetovna vojna. Godba je zamrla, čeprav so prav v tem času opravili popravila in uglasili glasbila. Leta 1944 je XXXI. divizija glasbila mobilizirala v svojo godbo.

Po vojni se je začela obnova. Ustanovili so Čevljarsko zadrugo, njen predsednik Vinko Govekar je bil tudi pobudnik za ustanovitev nove pihalne godbe Žireh. Glasbila so iskali vsepovsod. Nekaj so jih našli pri nekem kmetu v Cerknem, kjer jih je skrila korpusna godba med zadnjo ofenzivo.

Ustanovljeno je bilo Sindikalno kulturno društvo »Oton Župančič« Žiri. Oblikovali so razne sekcije, med njimi tudi godbeno, ki jo je vodil Julij Gliha. Pouk godbenikov, ki ga je vodil Anton Jobst, se je pričel v Zajcovi delavnici, kjer je imela osnovna šola učilnico. Pouk se je pričel septembra 1947. To se šteje kot ustanovitev Pihalne godbe Alpine. Godba je prvič nastopila leta 1948 ob odprtju tovarne Alpina. (Iz zbornika, izdanega ob 30-letnici pihalne godbe Alpina, avgust 1977, povzela Jožica Kacin)

Koncert pihalne godbe so popestrili tudi gostje. Med njimi mladi bobnarji.

Pust obiskal tudi prodajalno Alpine v Mozirju

Pust odganja zimo in oznanja pomlad. Obiskal je tudi našo prodajalno v Mozirju. Prijazne prodajalke so ga sprejele tako kot se spodobi in tudi same dokazale, da verjamejo, da jim bodo maškare prinesle srečo. Želim jim, da bi bilo res tako in da bi jim drobne stvari, ki pa včasih mnogo pomenijo, še naprej lepšale delovne dni.

Občina Žiri se je preselila v nove poslovne prostore

Andrej Poljanšek, tajnik občine Žiri

Občina Žiri se je z novim letom preselila v Poslovno stanovanjski center Pr' Matic na Loški cesti 1. Tajnik občine Andrej Poljanšek je povedal, da bodo stare poslovne prostore na Trgu Svobode obdržali v najemu. Zanje se kot podnajemniki zanimajo društva, organizacije in stranke. Zaenkrat predvidevajo, da se bošta tja preselila Društvo upokojencev in Društvo invalidov.

»Smo na začetku novega štiriletnega mandata občinskega sveta. Izvolili smo delovna telesa, ki naj bi usklajevala in vodila vse pomembnejše dejavnosti v občini. Glavna naloga občinskega sveta je sprejem proračuna občine. Sprejet naj bi bil za obdobje dveh let, to je za leto 2003 in 2004.« je povedal tajnik občine.

Največja investicija občine v tem letu, ki se bo finančno raztegnila tudi v naslednje leto,

je gradnja prizidka vrtca pri Osnovni šoli v Žireh. Za to je v proračunu namenjenih 150 milijonov tolarjev. Obnovili naj bi vse dosedanje prostore vrtca, z dograditvijo pa naj bi pridobili še štiri nove igralnice. Tako naj bi bil rešen problem varstva otrok. Povečali naj bi jaslične oddelke, kjer so morali do sedaj vsako leto odkloniti precej otrok. Če bo šlo tako kot je predvideno, bodo prenovljeni prostori sprejeli otroke že septembra. Gradnji vrtca so podrejeni vsi ostali projekti, zato so predvidena sredstva za druge investicije v letošnjem in naslednjem letu nekoliko manjša.

Kljub temu pa razmišljajo za naprej. Pripravljajo projekte za ureditev komunalne infrastrukture. Z njimi bodo sodelovali na državnem razpisu. Prijaviti se morajo do maja. Razpis obsega investicije v komunalno

infrastrukturo za štiriletno obdobje, to je do leta 2007.

Eden izmed pomembnih projektov je tudi ureditev Mršaka. Občina je odkupila zemljišče, sprejeti so prostorsko ureditveni pogoji. Določiti bo potrebno vsebino kompleksa. Tam naj bi bil dom za starejše s spremljajočimi objekti, Petrol z avtopralnico in bifejem, nogometno igrišče. Pojavljajo se tudi ideje, (ki so sicer že dogo prisotne, vendar nikdar dorečene), o bazenu in športni dvorani. O vsem se bo potrebno dogovoriti in najti ustrezne investitorje, ki bodo pripravljene vlagati v te projekte.

»Sedaj, ko smo se preselili v nove prostore, bomo nekaj več časa namenili posodobitvi na področju informatike. Uredili bomo internetno stran, kjer bodo občani lahko dobili vse informacije o občini, njenih pristojnos-

tih, kdaj in zakaj se lahko obračajo na njene službe. Posodobili bomo sistem, tako da bomo občanom dosegljivi tudi prek elektronskih medijev in da bodo prek elektronske pošte lahko reševali določene zadeve, oddajali vloge, prošnje, ... « je še povedal tajnik Andrej Poljanšek.

Jožica Kacin

Občinski svet je potrdil občinske odbore. Odbor za negospodarstvo in javne službe bo vodil Štefan Petrovič, odbor za gospodarstvo, varstvo okolja in javne službe mag. Martin Kopač in odbor za prostorsko planiranje in gospodarjenje z nepremičninami Viktor Žakelj. Občina ima še komisijo za šport, ki jo vodi Lado Žakelj in komisijo za kulturo, ki jo vodi Metka Debeljak.

Gasilsko društvo Račeva s svojim delovanjem skrbi tudi za družbeno življenje kraja

Delovanje Gasilskega društva Račeva je potekalo v okviru načrtanih dejavnosti. Vsako leto organizirajo smučanje za člane in njihove domače. Ker lani v Žireh ni bilo dovolj snega, so se odpravili na Višarje. Organizirali so tudi merjenje krvnega tlaka. Poleti so šli na pohod na Blegoš. Pripravili so srečanja balinarjev, se udeležili procesije ob sv. Florjanu na Ledinici in v Hlevnem Vrhu, praznovanja stote obletnice Gasilskega društva na Dobračevi. Sodelovali so na avto reyliju v Škofji Loki. Imeli so skupne vaje z drugimi gasilskimi društvi, sodelovali na pogrebih in pri odpravljanju posledic neurja na svojem področju ter črpali vode iz zalitih hiš. Gasili so požar. Dejavnosti so bile tudi gasilke. Te so se udeležile tekmovanja in srečanja gasilk na Gorenjskem. Levji delež pa so imele pri čiščenju in vzdrževanju doma in okolice.

Gasilci so izvolili tudi novo vodstvo. Predsednik je odslej Peter Jereb, poveljnika pa Damjan Urbančič.

Ivan Reven

»Tudi v bodoče želimo ohranjati ter širiti duh prostovoljstva in solidarnosti do sočloveka,« pravijo v PGD Žiri

V soboto, 18. januarja, 2003 je bil v domu PGD Žiri 114. redni občni zbor. Udeležilo se ga je lepo število članov, članic ter gostov iz sosednjih društev ter iz pobratenega PGD Cerkno.

Na občnem zboru so bila podana poročila: predsednika, poveljnika, blagajnika, mentorjev ter ostalih organov društva.

Iz poročil je bilo razvidno, da se je tudi v preteklem letu v našem društvu kar veliko dogajalo. Udeleževali smo se raznih srečanj, praznovanj, tekmovanj, usposabljanj, vaj, pogrebov. Šestkrat smo bili pozvani na intervencijo.

Za operativne člane so bile izvedene vaje in usposabljanja. Na njih smo obnavljali in izpopolnjevali svoje znanje. Urejevala se je okolica in notranjost doma.

Glede na finančne zmožnosti se je društvo opremljalo z zaščitno opremo. Te nam, če hočemo varno in uspešno posredovati, še vedno zelo primanjkuje. Organizirali smo dneve odprtih vrat ter preventivni pregled in prodajo novih ga-

silnikov. Na tekmovanju so naše ekipe dosegle lepe in odmevne rezultate. Za obstoj in napredek društva je bilo tudi v preteklem letu vložena veliko prostovoljnega dela, volje, časa in znanja.

Na letošnjem občnem zboru so potekale tudi volitve novih članov v organe društva. Za predsednika je bil izvoljen Janez Strlič za poveljnika pa Ivan Beovič.

Plan dela za tekoče leto je podoben kot lani: pomoč ob nesrečah, požarih, sodelovanje z ostalimi društvi, udeleževanje na čim več področjih tako gasilskih, kulturnih in družabnih. Nadaljevali bomo z vzdrževalnimi deli na domu in opremiti ter kljub skromnim finančnim sredstvom, skrbeli za čim boljše opremo. Poskrbeti bomo skušali za boljše kategorizacijo društva, kjer mislimo, da se nam dela krivica.

Tudi v bodoče želimo ohranjati ter širiti duh prostovoljstva in solidarnosti do sočloveka.

Na pomoč!

Janez Strlič

V začetku leta gasilci ocenjujejo delo v preteklem letu – Na Dobračevi se radi spominjajo praznovanja stote obletnice

Gasilsko društvo Dobračeva je po opremiti in članstvu največje gasilsko društvo v Žireh in okolici. Preteklo leto je občutno zaznamovalo praznovanje stote obletnice delovanja društva. Ob tem so temeljito obnovili dom. Gasilci so se udeležili tudi gasilskih tekmovanj in dosegli dokaj lepe uvrstitve. Nekaj pozornosti so namenili izobraževanju. Štirje nižji gasilski častniki so se udeležili tečaja, čaka

pa jih še izpit. Udeležili so se procesije ob sv. Florjanu. Pionirji so letovali v Savudriji. Ob mesecu požarne varnosti so imeli gasilci dan odprtih vrat. Na njem so pregledovali in prodajali ročne gasilne aparate. Gasilski veterani in veteranke so si v oktobru ogledali Šolski gasilski center na Igu pri Ljubljani. Pomagali so z dostavljanjem pitne vode. Spopadli so se z nekaj požari.

Gasilci tamajo nad zastarelim voznim parkom in opremo. Že nekaj let so pogovarjali o novem gasilskem vozilu, vendar bodo sredstva le s težavo v nekaj letih zbrali.

Gasilci so razrešili tudi dosednji upravni odbor in izvolili novega. Novi predsednik je postal Martin Oblak, poveljnik pa Janez Tratnik.

Ivan Reven

Dramska skupina DPD Svobode nadaljuje tradicijo uspešnih predstav

Letos so žirovski igralci z režiserko Metko Debeljak izbrali nekoliko bolj zahtevno delo ruskega avtorja Nikolaja Robertoviča Erdmana z naslovom Samomorilec. Premiera je bila v soboto, 1. februarja. Sledili sta še dve ponovitvi v Žireh, predstavitvi pa se nameravajo tudi drugod.

Helena Žakelj je satiro označila takole: »Zgodba se vrti okrog manipuliranja s človeškim življenjem in smrtjo. Glavni junak je razočaran nad svojim življenjem, ker je brezposeln. Prepričan je, da je zanj edini izhod samomor. Kakor hitro pa se raznese glas o njegovi nameri, začne nenadoma cela vrsta različnih družbenih slojev sovjetske družbe oblegati njegovo stanovanje in vsak ga hoče pripraviti do tega, da bi umrl zanj.«

Glavni igralec, ki ga je uprizoril Branko Pečelin, kljub obupu, ki ga je pehalo v smrt in navdušenju nekaterih, naj to stori v njihovem imenu, ni zbral poguma, da bi odšel v smrt. Svojo odločitev je utemeljil z rekom, da je življenje vredno življenja. In gledalci so zaploskali.

V predstavi sodeluje petnajst žirovskih igralcev. Lektorica je Helena Žakelj, scena je delo Staneta Kosmača, kostumi Ivica Novak, frizure pa je oblikovala Meta Podobnik. Glasbo je

izbral Tone Čadež. Za luč in zvok sta poskrbela Evgen Podobnik in Izidor Prosen. Igralcem pa je ob morebitnih spodrslijah prišepnila Mira Naglič.

Ekipo, ki je pripravila letošnjo predstavo Samomorilec. Foto: Brigita Zemljarič

Ali si res lahko izbiram, kakšno življenje živim?

Se je v predavanju, ki ga je 28. januarja organiziralo društvo bolnikov z osteoporozo Kranj in Rdeči križ Žiri, spraševala

predavateljica višja medicinska sestra, učiteljica zdravstvene vzgoje in refleksoterapevtka Meta Tavčar. Na vprašanje je skozi predavanje vel tudi pritrdilni odgovor, ki ga je podkrepila z dokazi, da se marsikdaj lahko sami odločamo o svoji boleznini in zdravju.

Zbrani so z zanimanjem prisluhnili predavateljici Meti Tavčar

Samostojna razstava oblikovalke Irme Kopač

Od 13. februarja do 13. marca je potekala prva samostojna razstava žirovske oblikovalke Irme Kopač. Predstavila se je s petnajstimi vitraži v Tiffany tehniki (tehnika, kjer namesto svinčenih mrež uporabljajo žico) in nekaj svetilkami, ki jih je v celoti oblikovala sama.

Izdelki so iz obdobja zadnjih dveh let. Razstava se bo 15. marca preselila v Galerijo Fara v Škofji Loki. Tam bo na ogled tri tedne. Irma Kopač se namerava predstaviti tudi v domačem kraju.

Eden izmed razstavljenih vitražev je tudi stoječa luč

Igrače za otroke iz vrta pri Osnovni šoli v Žireh

December, ko se poslavljamo od starega leta, je tudi čas zabav. Če je zabava združena še z dobrodelnimi akcijami, je to še toliko bolj razveseljivo. Da se otroci radi igrajo in da denarja za igrače vedno zmanjka, se je spomnil tudi nekdanji član skupine Chateau Sandi Ževart, (poročen v Žireh), ki je v DD Partizanu skupaj s prijatelji organiziral novoletni rock žur. Povabil je nekaj znanih skupin kot so: Venera, Konflikt, Metalstil, Ta-Rock, Prislunimo tišini in Razvaline. Skupine so se odpovedale delu honorarja, poiskali pa so še nekatere sponzorje iz Žirov in okolice. Z nabranimi sredstvi so otroci v vrteu pri Osnovni šoli v Žireh, obogatili zbirko igrač, podarjene kasete založbe Play Records pa jih bodo popeljele v otroški glasbeni svet.

Igrače je otrokom v vrteu izročil Sandi Ževart. Foto: Milena Miklavčič